N. Veenstra. 10-36
2914 Surah St., North Park,
Grand Rapids. Mich.

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors— Rev. A. Cammenga, Rev P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XIV, No. 8 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. JANUARY 15, 1938 Subscription Price, $2.00

MEDITATION

God For Us

What shall we then say to these things? If God be for us, who can be against us? He that spared not His own Son but delivered Him up for us all, how shall He not with Him also freely give us all things?

Rom. 8:31, 32.

We shall say: God is for us!

We shall say: God spared not His own Son, but delivered Him up for us all!

We shall say: Nothing and no one can possibly be against us if God be for us, which He surely is!

We shall say: He shall surely also freely give us all things with our Lord Jesus Christ, His own Son, Whom He did not spare!

That is the answer!

The answer to the question: what shall we say then? The answer of faith, the Christian answer, beside which there is no answer, for no one of the princes of this world ever have found an answer, nor ever will find an answer to the question: what shall we say then? But the Christian has the answer because God gave it unto Him. He has the all-comprehensive answer, the answer that satisfies because it settles the matter, because it is triumphant over all things, because it is a well-founded answer. Faith gives the answer with a view to *"these things"*, on the basis of *"these things"*, the answer that *must* follow, the only *possible* answer because *"these things"* are true. . . .

What shall we say, then, *to these things?*

What is the conclusion with respect to the things that are seen and that are the object of our natural, temporal, earthly experience, seeing that *"these things"* are the premises from which the conclusion must be drawn?

What, if we are in Christ Jesus; if there is no condemnation for us; if we are already liberated from the law of sin and death by the law of the Spirit of life; if the Spirit of Christ dwell in us; if by the Spirit we are led so that we mortify the deeds of the body; if; therefore, we are children of God, heirs of God and joint heirs with Christ, so that we look forward to an inheritance so great and glorious that even all the sufferings of this present time are not worthy to be compared with it; what, if even all creation stands with uplifted head, groaning and travailing in pain, looking for the glorious liberty of the children of God; if we have the firstfruits of the Spirit, an earnest of the full harvest, and groan within ourselves waiting for the adoption, to wit, the redemption of our body; what, if the Spirit groans within us, when we know not what to pray for as we ought, helping our infirmities and if He that searcheth the hearts always hears the groanings of the Spirit; if in God's eternal and unchangeable foreknowledge He ordained us to be made like unto the image of His Son that He might be the firstborn among many brethren; if He called, justified, glorified us; what, if all things must surely work together for good, therefore, to them that love God. . . .

What shall we say, then? . . . .

What is the conclusion, the all-comprehensive answer to every possible question you may further ask in the midst of the world?

We shall say: God is for us!

And if God be for us, nothing and no one can be against us!

He shall surely give us all things freely!

God is for us!

There is a triumphant challenge in these words.

Positively, considered by themselves, these words express that God loves us, that He makes us the objects of His divine favor and lovingkindness, that He aims at our good, that He works in our behalf, that He purposes our eternal salvation.

But with a view to the antithesis, with a view to

the world in the midst of which this confession is made the words mean: *God is on our side.* And that this triumphant confession is made in the midst of the world, of the things of this present time, of the powers of opposition, is evident from the next question: who can be against us? Many are the forces that array themselves against us. Many are the influences that appear to be against us. Many are our enemies that would seem to be able to harm and destroy us. There are all the powers of darkness; there is the mighty devil and his host; there is the world and its hatred, and its temptation, and its lust of the flesh and lust of the eyes and pride of life, its power and persecution; there is the power of sin, within us, without us, of guilt that makes us the objects of the condemnation, of corruption by which we increase our guilt daily; there is the operation of the wrath of God in our very world, the sufferings of this present time, death. . . .

But God is on our side over against all these powers of darkness!

And, mark you well, God, the living God, He that is really GOD is for us is on our side, works in our behalf.

The significance and strength of the assurance that someone is for us depends on the power and authority and character of him on whom we rely, who stands and works in our favor, is on our side. Hence, when we profess that God is for us, all the emphasis must needs fall on GOD. He is *God* in relation to us, *our* God; He is *God* in relation to all things; He is *God*, too, in relation to all the powers of opposition and darkness. He is the absolutely supreme Judge of heaven and earth from Whose verdict there is no appeal and Who most surely executes His own judgments; if He is *for* us, He will surely justify us and clothe us with His own righteousness. He is the Creator of all things in the whole universe, Who made all things strictly according to His sovereign good pleasure, calling the things that were not as if they were; if He is *for* us, He surely created all things with a view to our eternal salvation and adapted to it. He is the sovereign Ruler over all, Who sustains and governs all things according to His own purpose, so that there is nothing that betides against His will, but all things operate according to His good pleasure, things great and small, things good and evil, even the powers of darkness, of the devil, of sin and death; if He is *for* us, He rules all things in our behalf, and surely all things must tend to our eternal salvation.

If God be for us!

God, Who is the Almighty, so that He is not merely stronger than all our enemies, but all power in heaven and on earth, even the power of the forces of darkness, is His. . . .

God, Who is the allwise, Who arranged all things according to His sovereign purpose, so as to be perfectly adapted to the salvation of His own in Christ Jesus our Lord, and executes that purpose without fail.

God, Who is the Amen, the Alpha and Omega, the Unchangeable, with Whom there is no variableness, neither shadow of turning, the Faithful. . . .

If He is *for* us, He was and is and shall be for us forever!

All-sufficient assurance!

Blessed revelation!

For, how shall I attain to this assurance, that God is for His people and that I may consider myself included in their number?

If I know that God is for me I know all that is necessary to know in the midst of the present darkness of sin and death. But how can I know? . . . .

Do not all things testify against the profession that God is for us? Do they not all with one accord acclaim that He is filled with wrath against us? Is not His wrath revealed from heaven over all the iniquity and ungodliness of men? Is there not the suffering of this present time, the anguish of all the world, the agony of death? And does not my own conscience condemn me and testify that God is against me? Am I not a sinner? Is not my nature corrupt? Do I not daily increase my guilt? . . . .

Yes, but in the midst of this darkness there shines the light of His countenance upon us in the face of Christ Jesus, our Lord!

There is, all testimonies to the contrary, one Word, His own, that assures us that God is for us! It is the Word of the cross. For, He spared not His own Son, but delivered Him up for us all!

O, mystery of mysteries!

O, amazing, unfathomable love divine!

God delivered up His own Son! He spared His not! Him, His own! To be sure, His own in distinction from us, His adopted children! His own, the eternal, the natural Son of God. Being of His Being, Spirit of His Spirit, Essence of His Essence, not born but begotten, distinct from the Father, yet like Him, begotten of the Father yet co-eternal with Him, God of God, blessed forever! His own, all He had, His most precious, His only Beloved, on Whom was concentrated all His divine love, Who was and is and shall be eternally the object of all His good pleasure! His own. . . . Himself!

Amazing depths of love!

He delivered Him up. . . . He spared Him not!

He, God, the living God, the Triune God, delivered Him up! The Father delivered Him up, the Son delivered Himself up, the Spirit delivered Him up. Delivered Him up to what? To the divine wrath! Who can fathom it? God through and in His Son bearing His own wrath in the likeness of sinful flesh? He delivered Him up into the likeness of sinful humanity: He delivered Him up into the darkness of His humiliation, suffering, agony, in the garden, on the cross; He de-

livered Him up into the deepest darkness of death and hell, pouring out all the vials of His wrath over His head, over Him, His own Son! And even in that darkest hour He was still His own Son, eternally in the bosom of the Father, the well-Beloved! Is, then, not the suffering of the Son in the flesh also the suffering of the Father and of the Spirit? Did not the Love that delivered Him up to the agony of the cross suffer with the beloved delivering Himself up into the throes of death? . . . .

O, God of our salvation, here we only ask and tremble!

But, looking at that cross, we know that God is for us!

He spared Him not!

O, notice the suggestion of the alternative! He spared Him not! Does it not suggest that before the eternal divine mind, there was, as far as we can humanly stammer about these profound and amazing mysteries, the alternative: bring us to glory and let His Son go into Hell — or to spare His Son and let us go to eternal desolation. And standing before that alternative, He did not hesitate, not even when His well-Beloved cried to Him in the garden, but He delivered Him up and spared Him not. . . .

For us!

Does He, then, not love us?

Delivered Him up for us all! In our stead! For, that wrath that is poured out over His head on the accursed tree, is properly the wrath we should bear. We were enemies of God and He loved us. We were guilty and He came to die for us, to bear His own wrath in our stead! . . . .

For us all! In our behalf! That we might be clothed with righteousness before His face, and He might bring us into the glorious liberty of the children of God! . . . .

For us all!

To be sure, these "all" are not all men. They are His own. And His own are the elect. . . .

Yet, do not change the words! Do not say: He delivered Him up for the elect. Leave the triumphant shout in that personal form: He delivered Him up for *us* all!

For us, who are in Christ Jesus! In Him by a true and living faith so that we believe on his Name. For us, who are delivered from the law of sin and death by the law of the Spirit of life, that are led by the Spirit, that do mortify the deeds of the body, that are the children of God, that have the firstfruits of the Spirit, that are saved in hope. For us that are willing to suffer with Christ that we may also be glorified together. . . .

For us all He delivered Him up, His own Son!

Look, then, at the cross!

Behold, God, your God, the God of your salvation, delivering up His own Son!

And say it, say it in spite of all testimonies to the contrary:

God is for us!

What shall we say then?

We shall say: God will give us all things with Christ!

If He be for us, so for us, that He spared not His own Son, how can it possibly fail, that He shall surely give us freely all things with Him?

All things!

Rather superfluous is the question, whether "all things" must be taken in the unlimited sense, so that the Word of God here teaches that the children of God shall be heirs of all created and glorified things in the new heavens and the new earth, or is to be understood in the sense of "all things which God purposed to give them". For, there is no real difference. Surely, God shall freely, graciously, realize unto His people all things which from before the foundation of the world He purposed to bestow upon them; He shall fulfill His promise in all its fulness. But that promise includes nothing less than all things in the most unlimited sense of the word. The saints and they only shall inherit all things in heaven and in earth and that forever!

With Him!

How shall He not give all things with Him?

He gave His own Son! Shall He, then, not give the rest? He gave the greater, shall He fail to give the smaller? Besides, He gave the greater in order that He might give us all things; shall He, then, be found unwilling to give us that for the very purpose of giving us the same He spared not His own Son? But, lastly, in Christ Jesus our Lord He really gave us all things even now. For, Christ the Crucified, that was delivered up into deepest death and hell, is raised and exalted at the right hand of God, filled with glory and honor, heir of all things. With Him we are joint-heirs, and with Him God shall surely give us the eternal, incorruptible, undefilable inheritance which never fadeth away.

Or can He fail?

Shall the powers of opposition, the powers of sin and death, be able to deprive us of the glorious inheritance and prevent us to enter in?

But: God is for us!

Who shall be against us?

Powers there are, indeed, and enemies many, that appear to be against us, that array themselves against the saints of God in Christ in this world; powers that would sometimes appear to realize their wicked purpose. Yet, how could they? God is for us!

Not only must they fail to realize their purpose, they must even work for our salvation!

For our God is the living God, GOD even over them!

And we are more than conquerors!

Through Him that loved us! H. H.

EDITORIALS

Dr. Hepp Over De Algemeene Genade

III. Het Schriftbewijs Van Dr. Hepp.

Door sommige beoordeelers werd de brochure van Dr. Hepp geprezen om haar sterke bewijsvoering uit Schrift en belijdenis. Hoe theologen in ernst zulk een oordeel kunnen uitspreken is mij een raadsel. Ik ben van juist het tegenovergestelde gevoelen. Uit het oogpunt van Schriftbewijs, zoowel als van beroep op de belijdenis der Gereformeerde kerken is deze brochure uitermate zwak. En ik zal thans trachten duidelijk te maken, dat dit gevoelen metterdaad juist is.

Dr. Hepp begint met het volgende op te merken over het rechte Schriftbewijs.

"Meer dan eens heb ik mij in geschrifte tegen dogmatische exegese verklaard. Daaraan heeft men zich dikwijls bezondigd. Dan zocht men voor een bepaald dogma naar teksten. Vanzelf vindt men die ook. Doch de *uit*legging wordt dan *in*legging. De exegese wordt tendentieus, dit woord hier genomen in afkeurende zin. Een gezonde theologie vordert, dat de dogmatiek de resultaten van een zelfstandige exegese inoogst". Dreig. Def. IV, 31.

Dr. Hepp verwijst hier naar den gezonden regel, dat de dogmatiek niet over de exegese mag heerschen, maar dat de laatste aan de eerste ten grondslag moet liggen. Hiermede zijn we het natuurlijk aanstonds allen eens. En tevens betuigen we onze instemming met Dr. Hepp, als hij er nadruk op legt, dat een slechts *verwijzen* naar teksten zonder eenige verklaring nog geen Schriftbewijs in den eigenlijken zin kan heeten. Hij laakt hier het gevoelen der "Critiek":

"Begrijpelijk wordt in de artikelen der bedoelde critiek meer naar teksten *verwezen* dan dat ze worden geëxegetiseerd. De omstandigheden dwongen daartoe. Of geen gunstiger omstandigheden konden worden geschapen, waarin voor zulk een gewichtige waarheid de exegese overeenkomstig haar recht kon worden beoefend, moet buiten onze beoordeeling blijven, al kan men dit op zichzelf betreuren. In elk geval hebben bloote verwijzingen nooit de kracht van een min of meer uitvoerige exegese. Inzoover staat het Schriftbewijs dezer critiek niet sterk". Dreig. Def. IV, 31, 32.

Niemand onzer zal hierin met Dr. Hepp verschillen. Maar hij moet dan ook niet met twee maten meten, maar deze zelfde maatstaf ook toepassen op hetgeen de Synode van Kalamazoo, 1924, in dit opzicht leverde. Herhaaldelijk hebben we er op gewezen, dat die synode maar teksten aanhaalde te hooi en te gras, zonder ook maar een poging te doen om ze te verklaren. Het zal dan ook Dr. Hepp's oordeel moeten zijn: in dit opzicht staat het Schriftbewijs der synode niet sterk.

Ook kunnen we met Dr. Hepp meegaan, wanneer hij verdedigt, dat we wel termen mogen gebruiken in dogmatiek en confessie, die niet rechtstreeks in de Heilige Schrift worden gebezigd en uit haar werden overgenomen. "Termen als Drieënigheid, verbond der verlossing, voorzienigheid, plaatsvervangende voldoening, staten van Christus, historisch geloof, tusschentoestand, en nog honderde anderen", zoo schrijft Dr. Hepp, "zoekt men in onzen Bijbel tevergeefs. Moet men dan daarbij van alle begripsbepaling afzien? Wie deze consequentie aandurft moet een confessie in bijbeltaal opstellen, stichtelijke boeken in bijbeltaal schrijven, uitsluitend in bijbeltaal preeken, wat op louter Schrift voorlezing zou neerkomen, een dogmatiek, bestaande uit een aaneenrijging voor (van, H.H.) teksten, leveren". a.w. 33.

Maar hij voert zichzelven en zijne lezers op een verkeerden weg, wanneer hij deze methode nu wil toepassen op het gebruik van den term "algemeene genade". Hij doet dat in de volgende paragraaf:

"De critiek, waarover we het nu hebben, neemt dit standpunt niet in. Maar een verre verwantschap daarmee kan niet worden geloochend. De term algemeene *goedheid* Gods wordt aanvaard, omdat zij ontdekt, dat er in de Schrift wel van goedheid, ook van lankmoedigheid en goedertierenheid Gods jegens ongeloovigen wordt gesproken. De term algemeene genade Gods wordt geboycot, omdat naar zij meent dat er in de Schrift van genade jegens de ongeloovigen niet de rede is. Ondersteld nu eens, dat inderdaad het woord *genade* als uitdrukking van de gezindheid Gods jegens de ongeloovigen nergens voorkwam zou die daarom in confessie en dogmatiek door een lockout moeten worden getroffen? Dan zou men het beginsel voorstaan, dat het verstand, door den Geest verlicht, geen term zou mogen gebruiken in eenigerlei zin, waarin de Schrift die niet bezigt. Dan zou de bijbel tot een termenboek worden. Dit is door de Gereformeerde theologie steeds gewraakt". a.w. 33.

Het is duidelijk, dat Dr. Hepp ons hier begint te misleiden. Hij stelt het voor alsof het gebruik van den term *algemeene genade* wel geoorloofd is, ofschoon hij in de Schrift niet voorkomt, op grond van den algemeenen regel, door de Gereformeerde theologie steeds aanvaard, dat we wel termen mogen gebruiken, die niet rechtstreeks uit de Schrift zijn genomen. Doch die regel is hier niet van toepassing. Feit is, dat de term *genade* dikwijls in de Schrift wordt gebruikt. We hebben het hier te doen met een dóór en dóór Schriftuurlijken term. Feit is ook, dat de Schrift dien term altijd op Gods volk toepast; zij leert ons, *dat de genade Gods particulier, niet algemeen is.* Dr. Hepp meent, dat het woord genade eenmaal in de Schrift in verband met de goddeloozen voorkomt, waarover, straks. Feit is, dat alle gereformeerden altijd hebben toegestemd, dat de genade Gods particulier is. Feit is ook, dat onze gereformeerde confessie nooit van

algemeene genade spreken, dat ze den term slechts eenmaal bezigen, en hem dan leggen in den mond van de Remonstranten, die ze bestreden. Feit is tevens, dat de Heilige Schrift doorgaans van de houding Gods tegenover de verworpen goddeloozen spreekt op een wijze, die alle gedachte aan genade eenvoudig uitsluit. En als Dr. Hepp het nu in boven aangehaalde paragraaf voorstelt, alsof het gebruik van den term "algemeene genade" wel te verdedigen is, louter op grond van den regel, dat wij in dogmatiek en confessie wel termen mogen bezigen, die in de Heilige Schrift niet voorkomen (waarmee we het allen eens zijn) dan leidt hij ons om den tuin. Wat hij hier had moeten verdedigen is:

1. Dat wij den term "algemeene genade" wel mogen bezigen; en dat wel:

2. In weerwil van:

a. Het feit, dat de Schrift en de confessie leeren, dat de genade Gods particulier is.

b. Het feit, dat de Schrift en de confessie den term genade nooit van de verworpen goddeloozen gebruiken.

c. Het feit, dat de Schrift in de sterkste termen ten opzichte van de houding Gods tegenover de goddeloozen precies het tegenovergestelde ons leert van hetgeen in den term "algemeene genade" ligt opgesloten.

Laat ons wat breeder op deze dingen ingaan.

Het eenigste Schriftbewijs, dat Dr. Hepp ons in zijne brochure levert ter verdediging van het gebruik van den term "algemeene genade", is Jes. 26:10. Hij schrijft: "Al zou in de gansche Schrift het *woord* genade niet in relatie worden gesteld met de ongeloovigen, dan zou dit niet pleiten tegen de leer der algemeene genade. (Dit geven we niet toe. Ik noem dit een zeer stoute bewering van Dr. Hepp. Ge kunt hetzelfde ook zoo zeggen: "al zou in de gansche Schrift het woord genade altijd alleen van de geloovigen gebezigd worden, dan zou dit nog niet pleiten tegen ons gebruik van den term ook voor de ongeloovigen". En naar mijn overtuiging pleit dit er juist zeer sterk tegen. H.H.) Maar nu wordt dit woord in dien zin bovendien wel in onzen Bijbel gevonden. En wel in Jesaja 26:10: 'wordt den goddelooze genade bewezen, hij leert evenwel geen gerechtigheid'. Hiermede kan niet bedoeld zijn de particuliere genade, want dan zou de goddelooze wel rechtvaardigheid leeren. Hier is uitsluitend gemeend de onbekeerde goddelooze. Deze genade moet dus een andere dan de bijzondere genade zijn". a.w. 35.

Ik merk hier het volgende op.

1. Dit is beslist de eenigste Schriftuurplaats, die Dr. Hepp kan vinden ter verdediging van zijn standpunt. Had hij meer teksten kunnen vinden, hij zou ze zeker hebben besproken in zijne brochure. We gaan dus veilig als we uitgaan van de gedachte, dat ook Dr. Hepp niet meer teksten weet, op grond waarvan zijn verdediging van den term "algemeene genade" kan rusten. Dit is zeker een zeer zwakke verdediging. Gereformeerde Schriftverklaarders zijn met zulk op een beroep op één enkele tekst nog nimmer tevreden geweest. En de zwakheid van zulke eene methode springt vooral in het oog, wanneer we voor de aandacht houden, dat de Schrift het woord "genade" meer dan honderd malen gebruikt. Er is in de exegese ook zooiets als de regel van de *analogia Scripturae*, volgens dewelke de Schrift in haar eigen licht moet worden verklaard. Dit geldt ook van de termen der Schrift. Als de Schrift doorgaans het woord *genade* bezigt in verband met Gods volk, en we vinden dan één tekst, die schijnt te leeren, dat God genadig is over de goddeloozen, en de exegese van zulk een tekst staat dan ook nog niet vast, dan eischt gezonde Schriftverklaring, dat we zulk een Schriftuurplaats verklaren in het licht van vele anderen, die wel duidelijk zijn. Volgens de methode, die Dr. Hepp hier volgt, kan men ook verdedigen de leer der algemeene verzoening, de Roomsche of Luthersche avondmaalsbeschouwing, de leer dat wij voor de dooden gedoopt moeten worden, dat aan de dooden dat evangelie wordt gepredikt, en zooveel meer. Ieder zal moeten toestemmen, dat Dr. Hepp's Schriftbewijs hier uitermate zwak staat.

2. Dr. Hepp *dringt hier aanstonds zijn onderscheiding van algemeene en bijzondere genade aan den tekst op.* Hij schrijft immers: "Hiermee kan niet bedoeld zijn de particuliere genade, want dan zou de goddelooze wel rechtvaardigheid leeren". Hier wordt heel de leer der algemeene genade door Dr. Hepp even verondersteld en dan aan den tekst opgedrongen. Zijn redeneering is kennelijk als volgt: 1. De onderscheiding van algemeene en bijzondere genade is Schriftuurlijk (begging the question). 2. In Jesaja 26:10 kan geen sprake zijn van bijzondere genade (een bloote bewering zonder bewijs). 3. Ergo, hier is sprake van algemeene genade. De onderscheiding ,die Dr. Hepp hier maakt tusschen algemeene en bijzondere genade heeft hij niet in de Schrift gevonden, vindt hij ook niet in den tekst, maar in de dogmatiek, *zijn* dogmatiek, en hij maakt zich hier schuldig aan *in*legkunde, door hem zelf eerst veroordeeld. Daarbij is het treffend, dat Dr. Hepp, gedreven door de sterke begeerte om in Jes 26:10 toch "algemeene genade" te vinden, feitelijk de leer der gemeene gratie moet loochenen. Volgens die leer toch leert de goddelooze door gemeene gratie wel gerechtigheid; de zonde wordt gestuit; de goddelooze wordt tot in zijn denken en willen verbeterd Denk maar aan Dr. Kuyper's tooverspel met de kooperdraadjes! Maar, indien in Jes. 26:10 gemeene gratie geleerd wordt, dan wordt daar ook geleerd, dat de zonde er niet door gestuit wordt, dat de goddelooze door deze genade geen haar beter wordt. Volgens Dr. Hepp's theorie zou Jesaja 26:10 aldus moeten luiden: Wordt den goddelooze gemeene gratie bewezen, dan leert hij burgerlijke gerechtigheid, de zonde wordt uit hem gestuit, zoodat hij niet uitbreekt in onrecht. Maar de tekst luidt precies andersom: "Wordt

den goddelooze genade bewezen, hij leert evenwel geen gerechtigheid; hij drijft onrecht in een gansch richtig land (hij leert dus zelfs geen burgerlijke gerechtigheid, H.H.), en hij ziet de hoogheid des Heeren niet aan". Ook de inlegkunde van Dr. Hepp is dus gevaarlijk voor zijn eigen dogmatiek! Maar op welken *exegetischen* grond, hetzij in den tekst of in het verband gevonden, Dr. Hepp hier kan verklaren, dat Jes. 26:10 van gemeene gratie spreekt, is een raadsel. Er is noch in den tekst, noch in het verband iets, dat ons verbiedt den tekst aldus te verklaren: "Wordt den goddedlooze de genade getoond, die God aan Zijn volk bewijst, zoodat hij haar ziet met zijne oogen, zoodat hij midden in het land der genade, midden onder het volk der genade leeft en verkeert, zoodat hij het aanschouwt, dat God den rechtvaardige genadig is, dan leert hij toch geen gerechtigheid, hij blijft in dat land onrecht drijven".

3. Dr. Hepp geeft dan ook een heel eigenaardige verklaring van en ook wending aan den tekst in Jes. 26:10, als hij ten slotte opmerkt: "Jes. 26:10 kan alzoo worden geparafraseerd: een al te groote mate van algemeene genade is niet bevorderlijk voor de gerechtigheid". In deze slotopmerking over den tekst in Jesaja 26:10 biedt Dr. Hepp ons niet alleen een wonderlijke exegese, maar ook een vreemde voorstelling van het dogma der algemeene genade. Een wonderlijke exegese. Want allereerst dringt Dr. Hepp alweer aan den tekst zijn eigen beschouwing op. De tekst leert: genade betoond aan den goddelooze leert hem nooit gerechtigheid. Dr. Hepp zegt: *een al te groote mate* van *algemeene* genade is niet bevorderlijk voor de gerechtigheid. We kunnen de reden voor deze wending en verknoeiing van den tekst wel doorzien. Dr. Hepp zag wel in, dat indien in Jes. 26:10 van algemeene genade sprake is, de theorie der gemeene gratie er aan zou gaan. Er moest in den tekst ruimte gemaakt worden voor de voorstelling, dat de gemeene gratie den goddelooze toch wel gerechtigheid leert. Daarom verklaart (?) Dr. Hepp nu: een *al te groote mate* van algemeene genade leert den goddelooze geen gerechtigheid. Zoo houdt hij toch ruimte over om te leeren: een gepaste dosis van gemeene gratie leert wel gerechtigheid! En zoo draait hij den tekst precies in zijn tegendeel om; laat hij hem precies het tegenovergestelde zeggen van hetgeen hij zegt. Wonderlijke exegese ook, omdat Dr. Hepp verklaart: is *niet bevorderlijk* voor de gerechtigheid. Dit veronderstelt natuurlijk, *dat er gerechtigheid is.* Als ik zeg, dat iets niet bevorderlijk is voor iemands gezondheid, dan veronderstel ik, dat die iemand gezondheid bezit; als iets gezegd wordt niet bevorderlijk te zijn voor het Christelijk onderwijs, dan wordt verondersteld, dat er Christelijk onderwijs is; en als Dr. Hepp zegt, dat gemeene gratie in een overdosis niet bevorderlijk is voor de gerechtigheid, dan gaat hij van de veronderstelling uit, dat er gerechtigheid is. En dan draagt hij nogmaals zijn eigen ideeën in den tekst in. Want de tekst zegt juist, dat er gansch geen gerechtigheid is bij den goddelooze, en dat deze er ook niet komt, ook al wordt den goddelooze genade getoond.

Een wonderlijk exegese dus.

Maar ook een vreemde dogmatiek.

Ik krijg hoe langer zoo meer den indruk, dat men niet al te goed weet, welken kant het op moet met die leer der algemeene genade, en dat men er daarom alle kanten mee opgaat. Dr. Kuyper leerde ons, dat de algemeene genade de zonde stuit, de natuurlijke mensch tot in zijn verstand en wil verbetert, en dat de ongerechtigheid toeneemt, wanneer de algemeene genade ingetrokken wordt. En nu leert Dr. Hepp ons, dat de gemeene gratie wel bevorderlijk is voor de gerechtigheid, maar niet als ze ons in een al te groote dosis wordt toegemeten! Dat steekt dus nauw met die gemeene gratie! Krijgt ge er niet genoeg van, dan begint ge in ongerechtigheid uit te breken; krijgt ge een overdosis, dan is dat ook niet bevorderlijk voor de gerechtigheid! Als Dr. Hepp ons nu ook nog zegt precies hoeveel druppen gemeene gratie we moeten hebben, dan zijn we klaar. Maar hoe heb ik het nu? Gemeene gratie is de werking Gods, waardoor de zonde in den mensch gestuit wordt, waardoor hij verbeterd wordt. En nu leert ons Dr. Hepp: een al te groote mate van zondestuiting en verbetering is niet bevorderlijk voor de gerechtigheid? Het wordt mij hoe langer zoo donkerder. Prof. Ten Hoor zei in 1924 op de Kalamazoosche synode, dat hij al veertig jaren gezocht had om een antwoord op de vraag, wat eigenlijk de gemeene gratie is en het nog niet wist. En ik begin dat te begrijpen.

Letten we nu zelf op den tekst in Jes. 26:10, dan bemerken we al heel spoedg, dat we het hier te doen hebben met een zeer schoon en verheven gedeelte van Gods Woord, dat aan de gedachte van gemeene gratie geheel vreemd is en zelfs precies het tegenovergestelde leert van hetgeen, dat de voorstanders der gemeene gratie er uit trachten te halen. Maar dan moeten we even het verband ophalen. We hebben hier een lied, dat door de Kerk gezongen wordt ten dage harer overwinning. Hare vijanden zijn ten onder gebracht en zij is volkomen verlost. Moab is verwoest. Babel is vernederd. Gods volk is bevrijd. Dit lied verstaande in zijn uiteindelijke en hoogste beteekenis, mogen we zeggen, dat Gods volk hier staat op de hoogte van zijn eindelijke verheerlijking in den dag van Christus. De Kerk bezingt hier dan ook de heerlijkheid van het verloste Jeruzalem. Zij zingt van de stad, die fundamenten heeft, een sterke stad, met heil tot muren en voorschansen. De inwoners dezer stad zijn alleen de rechtvaardigen. Zij gaan door de poorten binnen. Zij zijn het volk, dat de getrouwigheden bewaart, en temidden van hen bewaart de Heere allerlei vrede. En het is vanuit het standpunt dezer stad en hare heerlijkheid, dat Gods volk terugziet op het heden. De

God dezer stad en van dit volk brengt hare vijanden ten onder. Hij vernedert ze, vertreedt ze met de voeten, vernedert hen tot de aarde toe. En in dat oordeel zal Gods volk deelnemen, "medewerker" Gods zijn. Daarom zingt dat volk verder: "Wij hebben ook in den weg Uwer gerichten U, o Heere! verwacht; tot Uwen naam en tot Uwe gedachtenis is de begeerte onzer ziel. Met mijne ziel heb ik U begeerd in den nacht; ook zal ik met mijnen geest, die in het binnenste van mij is, U vroeg zoeken; want wanneer Uwe gerichten op aarde zijn, zoo leeren de inwoners der wereld gerechtigheid".

De verloste Kerk ziet hier terug op het verleden. Vele gerichten waren over Israel gegaan. Oorlog, pestilentie, vuur en zwaard en hongersnood waren dikwijls het deel van Gods volk geweest in het verleden. Maar nu zegt het overblijfsel naar de verkiezing der genade, dat hier zingt, dat ze den Heere alzoo verwacht hadden, dat ze naar Hem en Zijne komst in den weg der gerichten hadden uitgezien! Wij hebben ook in den weg Uwer gerichten U, o Heere! verwacht! Dat wil niet zeggen, dat ze temidden der gerichten ook in den Heere hebben gehoopt. Ook wil het niet slechts zeggen, dat ze met zekerheid hadden verwacht, dat de Heere met Zijne gerichten zou komen over de wereld. Neen, het wil zeggen, dat ze met verlangen naar die komst ten gerichte hadden uitgezien. En waarom? Hoe konden ze daarnaar met verlangen uitzien? We hebben hier in de allereerste plaats een sterke uitdrukking van de liefde tot den Heere. Zoo immers spreekt hier het overblijfsel door den mond des profeten: met mijne ziel heb ik u begeerd in den nacht; met mijnen geest, die in het binnenste van mij is, zal ik U vroeg zoeken. Vandaar, dat er bij dit overblijfsel een ijveren was voor den Naam des Heeren. Tot Uw naam en tot Uwe gedachtenis is de begeerte onzer ziel! Dat Hij erkend mag worden, dat Zijne majesteit geprezen mag worden, dat was hunne begeerte! Uw naam worde geheiligd. Dat was hunne bede. Gods volk is van Gods partij en spreekt hier in die capaciteit.

Maar zal Gods naam geheiligd worden, dan zijn de gerichten noodzakelijk. Want dan stort God Zijn gramschap uit over de goddeloozen. En dan leeren de inwoners der wereld gerechtigheid. Dit laatste wil nog niet zeggen, dat onder de gerichten Gods de inwoners der wereld allen ook gerechtigheid gaan beoefenen. Doch zij leeren wel Gods gerechtigheid zien en kennen en erkennen, zij worden door die gerichten genoopt om de hoogheid des Heeren aan te zien, en Zijne majesteit te erkennen. Als de gerichten Gods ten volle over de goddeloozen zullen zijn voltrokken, dan zullen allen Zijne gerechtigheid erkennen, en ook de verdoemden zullen de hoogheid des Heeren aanzien en erkennen, dat Hij rechtvaardig is! En dat juist is het verlangen van Gods volk. Dat de dag kome, waarin de goddelooze niet meer zal zijn, en waarin door allen de hoogheid des Heeren worde aangezien en erkend! Daarom verlangt het naar Gods gerichten en verwacht het den Heere in den weg des oordeels.

Welnu, in dat verband staat het tiende vers als een tegenstelling met de verzen 8 en 9. Gerichten moeten komen. Genade bewijzen aan den goddelooze baat niet! Let er wel op, dat er in het tiende vers niet staat, dat den goddelooze genade wordt bewezen. Er staat: indien den goddelooze genade bewezen wordt. Laat den goddelooze genade bewezen worden *Juchan rasha.* En de beteekenis is: dat zou toch niet baten. Zou den goddelooze genade bewezen worden, het zou niet baten, hij zou geen gerechtigheid leeren! Gerichten moeten komen, zal hij ooit de hoogheid des Heeren erkennen! Dit is dus precies het tegenovergestelde van hetgeen de gemeene gratie wil. Laat den goddelooze slechts eenige genade bewezen worden, zoo leert deze, en hij zal althans eenigszins verbeterd worden en eenige gerechtigheid leeren. De Schrift leert het ons hier juist andersom. Er is slechts één weg, waarin de goddelooze Gods gerechtigheid leert en deze leert erkennen, en dat is in den weg van Gods gerichten, waarin de goddelooze verwoest wordt.

Dat geen genadebetoon den goddelooze gerechtigheid leert, is wel duidelijk. Hij woont in een gansch richtig land. Hij verkeert in het land der rechtvaardigen. Zoo was het onder Israel. Zoo is het nog met het vleeschelijke zaad der kerk. En in dat land ziet hij de genade Gods over Zijn volk. Hij ziet dat God den rechtvaardige genadig is. Hij hoort het verkondigen. Hij hoort en ziet, dat God op den goddelooze vergramd is. Hij ziet in dat gansch richtige land ook de rechtvaardige de hoogheid des Heeren erkennen en Hem dienen. Verandert hem dat nu? Immers neen! Hij drijft onrecht in een gansch richtig land. Laat den Heere dan komen in den weg des gerichts, want al zou den goddelooze genade betoond worden, nochtans zou hij geen gerechtigheid leeren; hij bedrijft goddeloosheid temidden der rechtvaardigen en onrecht in een gansch richtig land.

Zoo is het altijd. De goddelooze ziet wel, dat God genadig is over Zijn volk, want hij verkeert midden onder hen. Maar die genade is niet gemeen. Die genade wordt wel aan hem getoond, maar nimmer als eene genade over hem als goddelooze. Hij staat er buiten en weet dat ook. Maar dat alles beweegt hem niet om ook rechtvaardig te worden en de gerechtigheid des Heeren te erkennen. Dit laatste zal hij eerst doen in den weg des gerichts.

Het zal echter den onbevoordeelden lezer, die niet door den sterk gekleurden bril der gemeene gratie de Schrift leest, wel duidelijk zijn geworden, dat de tekst in Jesaja 26:10 ons heel wat anders leert dan dat een overdosis van gemeene gratie niet bevorderlijk is voor de gerechtigheid!

We hebben echter nog meer over de bewijsvoering van Dr. Hepp.

Dit moet echter wachten tot een volgende keer.

H. H.

Toegang Tot God

Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het Heiligdom door het bloed van Jezus, op eenen verschen en levenden weg, welken Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is door Zijn vleesch, en dewijl wij hebben eenen grooten Priester over het Huis Gods, zoo laat ons toegaan. . . .

Dat beteekent toegang tot God.

't Is wel waar, dat die toegang hier ons beschreven wordt in Oud-Testamentische taal, toch is het wezenlijk toegang tot God.

Dat de schrijver van den brief aan de Hebreërs Oud-Testamentische taal bezigt ligt aan het eigenaardig karakter van dien brief. Er waren vele Joden die, hoewel zij in Christus geloofden, toch nog niet gereed waren om het Oude Testament met al zijn schaduwen vaarwel te zeggen. Zij hingen aan die schaduwen en wilden den dienst der schaduwen voortzetten ook terwijl zij Christus volgden. En nu is de brief aan de Hebreërs een antwoord, een afwijzend antwoord, op die neiging. Het Judaisme heeft voor eeuwig uit.

Daarom lezen we in dien brief altijd maar weer aan dat de dispensatie van het Nieuwe Testament zoo oneindig ver boven die des Ouden Testaments uitblinkt. Alles is nu beter, veel beter. We hebben een beteren Mozes, Aaron, Hoogepriester, Altaar, Vaderland, Jeruzalem, Offer, en wat dies meer zij.

En het is beter, omdat alles zijn vervulling vond in dien Beteren, dat is, Jezus.

Doch tevens lezen we in dien brief, dat er ook een nauw verband is tusschen het Oude en het Nieuwe. En niet alleen is dat verband op te merken in de betrekking waarin schaduw en werkelijkheid; belofte en vervulling tot elkander staan, doch er is ook wezenlijk eenheid. Dat komt hierin uit, dat ontelbare kinderen Gods, zoowel als wij van het Nieuwe Testament, door het geloof gerechtvaardigd zijn. Al was het een dienst der schaduwen, toch zijn ze allen toegegaan en ingegaan in het binnenste heiligdom, daarboven bij God. Daarom hoofdstuk elf.

En omdat nu de Heilige Schrijver het verband aantoont tusschen het Oude en het nieuwe in dezen brief, daarom vindt ge het Eeuwige Evangelie ons geteekend in kleuren die ons telkenmale herinneren aan het Oude Verbond.

Dat is dan ook de reden waarom we in het stukske Heilige Schriftuur hetwelk we hierboven aanhaalden lezen van het *heiligdom, voorhangsel, Priester en het Huis Gods.*

Er was toegang tot God ook in het Oude Testament. Doch o, hoe gebrekkig wanneer ge het vergelijkt met den toegang dien wij tot God hebben door Jezus. Niet alleen dat men telkenmale tot den Priester moest gaan met het bokje of de tortelduif, doch elk jaar moest de Hoogepriester ingaan door het voorhangsel om verzoening te doen voor de zonden van al het volk. Telkenmale was er gedachtenis aan de zonde. Want die jaarlijksche offerande kon het volk niet wezenlijk van de zonde reinigen.

Dat is nu zoo geheel anders.

Jezus heeft éénmaal geleden. Dat is het offer op Golgotha.

Hij is éénmaal door het voorhangsel gegaan, hetzelfde scheurende, dat is, Zijn vleesch.

Hij heeft slechts éénmaal het Bloed geplengd in het binnenste Heiligdom, en dat is, in het hart van God Zelf.

Juich nu treurend Golgotha!

Voorts is er toegang tot God. En wat een toegang!

Het is nu niet meer een voortstrompelen over de wegen van Judea naar het aardsche Heiligdom, om met de feestvierende menigte zich te verdringen op Jeruzalem's straten. Men behoeft nu niet meer zijn weg te zoeken en te vinden op het vlak van het aardsche. Neen, maar nu is er een verschen en levenden weg naar het ware Heiligdom, het Hart van God in den Hemel der hemelen.

Een wondere weg is het. Die weg ligt niet langer op het vlak der zichtbare dingen, doch die weg loopt stijlrecht naar boven. Want alles wat eerst schaduwachtig op aarde bestond, als daar zijn Kanaan, Jeruzalem, de Tempel, en binnenste Heiligdom, zij zijn nu allen daar boven in den Hemel.

Waarheen, Pilgrim, waarheen, gaat gij? *'t Hoofd omhoog. . . . . ?*

Oftewel: 't Hoofd omhoog; het hart naar boven! Hier beneden is het niet!

Ja, broeder, ge moet nu direktelijk naar God gaan. Door het bloed van Jezus, is er nu een versche, een levende weg ontsloten.

Toegang tot God.

Toegang tot God: het wezen van den godsdienst.

Toegang tot God: wat is het anders dan het zuchten, verlangen, het zich uitstrekken naar God.

Toegang tot God: de onvergelijkelijk schoone zang van Psalm 42: God des levens, ach, wanneer zal ik naderen voor Uw oogen; in Uw Huis Uw Naam verhoogen?

Dat zit vast aan den Zoon.

Daar is een Goddelijk toegaan van den Zoon naar den Vader eeuwiglijk. De Zoon gaat altijd naar den Vader. Joh. 1:1b. "En het Woord was *bij* God". En dit bij beteekend eigenlijk tot. Daar zit werking in dat kleine woord. Het is het voorzetsel in de Grieksche taal dat de betrekking weergeeft van het naderen tot een zeker voorwerp.

En als dan die Goddelijke Zoon Zich vereenigt met de menschelijke natuur is het niet anders. Zelfs door den Geest der profetie hooren we het, dat Hij op God geworpen is van de baarmoeder aan. En op aarde, na Zijn verrijzenis, hooren we het uit Zijn mond: "Ik

vaar op tot Mijnen Vader en uwen Vader, en tot Mijnen God en uwen God".

Woont dan die Zoon in uw hart, mijn broeder, dan zegt ge met den verloren zoon: "Ik zal opstaan en tot mijn Vader gaan en ik zal zeggen. . . ."

Toegang tot God. Daarin vinden we het doel van ons leven. Daartoe zijn we geschapen en nu weer herschapen; en dat wel naar den beelde Zijns Zoons.

En nu denke men niet, dat de Vader een ledig toeschouwer is. Want alle deze dingen zijn uit God. Bij de zucht van den Zoon om naar Zijn Vader te gaan is er een trekking van den Vader om dien Zoon aan Zijn hart te drukken. Luister slechts naar Jezus: ". . . .tenzij de Vader Die Mij gezonden heeft, hem trekke!"

En die trekking ten overstaan van den Zoon is Zijn verrijzenis, doch ten overstaan van de Kerk van Christus is het principieel de wedergeboorte met al haar aankleve van roeping, geloof en heiligmaking

Indien dan ook de pilgrim steeds gevonden wordt met zijn hoofd omhoog, dan komt dat vanwege: "Wij gaan op des Koning's *roepstem* naar omhoog naar 't Vaderland."

Dus naar het woord van den schrijver aan de Hebreën gaan we naar God toe, op den verschen en levenden weg, dragende op de vingeren des geloofs de volmaakte offerande van Christus' Bloed, naar het binnenste Heiligdom, naar het Huis Gods, waar Christus Jezus onzen grooten Priester is.

Wat weerhoudt U dan broeders?

Merkt op het vermanende van de stem: Laat ons dan toegaan. . . .

Ja, ziet ge, er moet nog meer gezegd. Ge moet *en rapport* zijn met dat Heiligdom. Want God is heilig.

Daarom volgt er op: . . . .met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, onze harten gereinigd zijnde van het kwade geweten, en het lichaam gewasschen zijnde met rein water!

Dat bovenstaande is het *sine qua non* der toegang tot God. Zonder die gestalte is er geen toegang tot God.

Een waarachtig hart, wat is het?

De Heilige Schrift zegt ons dat het hart het binnenste centrum van ons leven is, want we lezen letterlijk, dat uit het hart de uitgangen van het leven zijn. En in het verband gaat het immers over den toegang tot God. Het is een toegang tot God uit het hart. God eischt hier direct den geheelen mensch op. Niet genoeg om met schoone stem te kweelen van Gods wondere deugden. Het kan wel zijn, dat ge dat doet met een hart, dat wars is van den heerlijken God. Dan moet Hij van U zeggen: doe het getier van uwe liederen van Mij weg! Ik wil en kan het niet hooren. Hij wil het hart.

En een waarachtig hart is een hart waarin geen valsche, onzuivere bestanddeelen huisvesten. Een waarachtig hart is een hart dat is zooals het naar Gods scheppingsordinantiën zijn moet. Daar komt nog bij, dat in het Koninkrijk Gods zulke harten ook nog hemelsch gezind zijn moeten. Want de nieuwe wereld blinkt ook hierin boven de oude uit, dat alles verhoogd, vergeestelijkt, verhemelscht en vereeuwigd is. Een waarachtig hart in het Evangelie is daarom een hart, dat beantwoordt aan de wetten van het hemelsch Koninkrijk Gods en van Christus. Negatief beteekent het, dat de leugen er niet langer op den troon zit, doch dat God daar nu woont en heerscht. De duivelsche aanleg heeft uit, voor eeuwig uit in dat hart. Zij willen nu niet langer als God zijn, kennende het goed en het kwaad. Maar in zulk een hart zingt men: Gij zijt mijn God: U zal ik loven, verhoogen Uwe majesteit!

Daaruit volgt, dat zullen we ooit tot God naderen, we zulks doen in volle verzekerdheid des geloofs. Want zulk een hart begrijpt er iets van, dat wie tot God gaat moet gelooven dat Hij is en een Belooner dergenen die Hem zoeken. De volle verzekerdheid des geloofs is die toestand der ziel, waarin we verknocht zijn aan het Woord der Belofte. Zulk een mensch kleeft zich vast aan den Bijbel. Hij verknoeit dat Woord niet, doch hij legt zijn oor te luisteren om te hooren, wat de Geest Gods tot de gemeenten zegt. Hij kent door dat Woord den God zijner zaligheden en vertrouwt op Hem. Om een term te gebruiken van de oude Hollanders: zij laten zich zakken en zinken op God, als op de Rots die van geen wankelen weet. Dat is het leven der volle verzekerdheid des geloofs.

In de derde plaats, dient het hart gereinigd van het kwade geweten.

Het geweten in den mensch is het oordeel dat hij heeft over zijn leven, dat is, zijn gedachten, woorden en daden. En dat oordeel is naar zijn kennis der wet Gods. Hetzij heiden, hetzij Christen, zij hebben allen het geweten. De mensch oordeelt zelf over alles wat hij doet. Een kwaad geweten is een onrechtvaardig oordeel hetwelk de zondige mensch uitspreekt over zijn daden. Daarin spreekt alle vergoelijken van de zonde. En een afkammen van het goede. Het is het bedriegelijke in den mensch De Heilige Schrift zegt ervan: met valsche overlegging zich bedriegende.

Heeft men nu een waarachtig hart en een ziel die zich kleeft aan den Bijbel, dan kan het ook niet uitblijven, dat ons hart gereinigd wordt van zulk een kwaad geweten. Doch bij de zaligende kennis van Gods wet en woord, oordeelen we wederom een waarachtig oordeel over onze daden, woorden en gedachten. En ontdekt zijnde aan alles wat nog kwaads in dat hart overbleef, smeekt zulk een mensch: en vergeef ons onze schulden. . . .

Het lichaam gewasschen zijnde met rein water. Dit beteekent natuurlijk niet dat we nu gauw even een bad nemen in natuurlijk water. Doch dit beantwoordt stelliglijk de bange vraag: En aangezien we nu van

nature onbekwaam zijn tot deze dingen, vanwaar komt onze hulpe? Dan ligt in die vierde beschrijving van hem die tot God nadert het antwoord. Zulk een wordt door Gods Geest geholpen om alles te doen en te volbrengen wat God van Hem eischt in het naderen tot Hem. Want dit gewasschen zijn met rein water ziet op de waarheid die eenigszins anders beschreven wordt in Titus 3:5: "het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Geestes".

O, dat we dan naderen tot God. Het gaat wel bergopwaarts, en door vele hindernissen, doch ik zou U willen verzoeken, mijn broeder, om zoo nu en dan het oog omhoog te slaan. En dan? "Wij zien Jezus. met eere en heerlijkheid gekroond." Hij is aangekomen, daar waar nimmer tranen vloeien. Waar 't hart geen angst noch kommer kent noch pijn. Waar welbehagen zult gij en ik met al Gods volk daar eeuwig nimmer tranen vloeien.

En Hij is Uw Voorlooper. Door Hem, om 't eeuwig aanlanden en dan zal zich uw waarachtig hart verblijden, want 't is herschapen tot God.

Welgelukzalig is die man. Verzadigd met Zijn Goddelijk Beeld!

G. V.

Ingezonden

Mijnheer de redakteur!

Mag ik u verzoeken om eenige ruimte in onzen Standard Bearer? Bij voorbaat mijn dank.

Zooals ik gewoonlijk doe met de Standard Bearer, die met aandacht lezen, zoo heb ik ook gedaan met uwe artikelen onder het opschrift "Correspondentie met de Gereformeerde Kerken in Nederland". Met hetgeen u daarin schrijft ben ik het ook wel eens. Maar ik zou toch o, zoo gaarne zien, dat we nadere kennis met elkaar maakten, n.l. onze kerken met de Gereformeerde Kerken in Nederland Ik voor mij zou ook wel graag zien, dat wij hier eens een paar broeders uit Nederland hadden, om nader kennis met elkaar te maken. Maar het wil mij voorkomen, dat er toch wel een betere weg is tot die kennismaking. U zal mij wel verstaan, als ik zeg, dat ik de Geref. Kerken in Nederland liefheb, ook al heb ik wel aanmerkingen. Ik ben in die kerken geboren en opgevoed. En ik heb tot die kerken behoord totdat ik naar hier ben verhuisd, toen ongeveer veertig jaren oud zijnde. Nu zou ik gaarne zien, dat die nadere kennismaking mocht strekken tot heil en welzijn dier beide kerken. We weten natuurlijk niet, wat de deputaten voor correspondentie met buitenlandsche kerken door de Nederlandsche Gereformeerde Kerken benoemd, doen zullen. Ik zou zeggen, dat er van onzen kant niets tegen was, om te trachten zulk een verzoek uit te lokken, zonder eenige beloften van weerzijden. Alleen een verzoek uitlokken, om een afgevaardige naar hunne e. k. Synode te zenden om nadere kennismakking aan te knoopen. En als zulk een verzoek dan tot onze kerken zou komen, dan wordt zeker de hoofdredakteur van onze Standard Bearer aangewezen. Wat kon dat een zegen wezen ook voor de Gereformeerde Kerken in Nederland, indien u op hunne e. k. synode zitting had met adviseerende stem. Ze weten in Nederland zeer goed, dat u de geschillen, die zich in de Geref. Kerken openbaren en die op de a.s. synode in behandeling komen, grondig ingestudeerd hebt. En wat zou dat van belang kunnen zijn voor de toekomst der Geref. Kerken, indien u daar met adviseerende stem tegenwoordig kondt zijn. U schrijft, dat u wel gaarne eens eene vergadering van Geref. predikanten in Nederland zoudt willen bijwonen. Ik zou zeggen, dat kon dan ook heel goed geschieden. Men kon in Nederland heel goed zulk eene vergadering beleggen een paar weken voor de synode. Men zou u dan kunnen vragen om een der onderwerpen door u genoemd in te leiden. Verder zou u in Nederland lezingen kunnen houden en om mij ook wel iederen Zondag kunnen preeken.

Ik zou zeggen, mijnheer de redakteur, als het zoo zou kunnen geschieden, dan weten we na afloop van de synode precies wat we aan elkander hebben. In Nederland weten dan alle gereformeerden, wat ze aan ons hebben; en wij weten na uw terugkeer, wat we aan hen hebben.

We hopen dan ook van ganscher harte, dat dit alzoo moge geschieden; en dat des Heeren zegen er alzoo op moge rusten, dat het strekke tot heil der beide kerken en bovenal tot glorie van Zijnen naam!

T. Idema,
Pella, Iowa.

DEACON'S CONFERENCE.

A meeting of the Protestant Reformed Deacon's Conference will be held, the Lord willing, on Wednesday evening, January 19, 1938, at the Fuller Avenue Protestant Reformed Church. Rev. G. M. Ophoff will speak on the subject: "Responsibility of the Deaconate over against the Emeritus Minister"

All deacons of the Protestant Reformed Churches in Michigan, are kindly reminded to keep this date open. The retiring deacons, as well as the newly-elected, are cordially invited to attend this meeting. Let us one and all take advantage of this opportunity, to be instructed in the labor of this Priestly Office, and to mutually discuss this work. Remember the date and place, and may all the congregations be represented by a full number.

The Committee.
J. H. Kortering, Chairman

De Kroon Des Levens

Openb 3:11b.

Houdt wat gij hebt.

Opdat niemand hem u ontneme.

Over dien kroon des levens schreven we een vorige maal en dat in verband met hetgeen Jacobus in zijn brief daar zoo nauw aan had verbonden. Het ging er gelijk wij zagen om, om temidden van de velerlei verzoekingen, die verzoekingen niet los te denken van de kroon. Want en dat niet slechts ten spijt van velerlei verzoekingen en menigerlei verdrukking, de weg naar de kroon, is de door God verordineerde en bepaalde weg, welke Hij met wijsheid koos.

Hij gebruikt altijd, ten behoeve van Zijn volk, de beste middelen en bepaalde voor hen de meest daartoe geschikte wegen, om Zijn Goddelijk doel te bereiken. En dat groote doel is nooit anders dan de glorie van Zijn Driewerf Heiligen Naam. Daardoor zal het eens blijken, dat Zijn werk beproefd bleek, temidden van zwaard en vuur en waren die beiden niet in staat Zijn werk te verderven. Aldus is er een onlosmakelijk verband tusschen velerlei en menigerlei beproeving ter eener zijde, en de kroon die bereikt wordt ter andere zijde.

In de Openbaring aan Johannes gegeven, spreekt de verhoogde Heiland over de kroon, die de vijand tracht de Kerk te ontrooven. Houdt wat gij hebt opdat niemand u die ontneme.

Deze overbekende woorden behooren tot de zeven brieven geschreven aan de zeven gemeenten in Klein Azie. In deze brieven ontvingen we een volkomen beeld van de onvolkomen Kerk des Heeren, temidden van strijd en verdrukking, in haar zwakheid en zonde, in haar kracht en schoonheid. Telkens wisselt het beeld, maar het is de ééne Kerk. Het zijn dan ook niet slechts een zevental gemeenten, doch het volle getal der Kerke Christi, gelijk deze in de Nieuwe Bedeeling zich openbaart van het begin en ten einde toe. Wel verstaan, dat niet alle gemeenten door gelijke kracht of zwakheid, zonde en afwijking worden gekenmerkt, want bepaaldelijk en met nadruk worden sommige gemeenten genoemd en dat in tegenstelling met de verschillende geestelijke karaktertrekken. Geen enkele gemeente is de andere in alle opzichten gelijk. Is de ééne sterk in de leer, de andere wordt ons geschetst blakende van liefde Doch niet minder is het waar, dat warme liefde gunstig afsteekt bij koude onaandoenlijkheid en onverschilligheid. Het woord aan het adres van één harer is 'Och of ge koud waart of heet — want gij zegt: Ik ben rijk, en verrijkt geworden, en heb geen dings gebrek; en gij weet niet dat gij zijt ellendig en jammerlijk en arm en blind en naakt'. Bij sommige is het karakteristieke dit, dat er werken des geloofs en liefde, dienst en lijdzaamheid is, doch tegelijkerheid een verslappen van de tucht, zóó zelfs, dat het een vrouw gegund werd de dienstknechten Gods te verleiden tot hoererij en het eten van het afgodenoffer, waardoor zij van den dienst des Heeren werden afgetrokken.

Dan, de aanval der vijanden was niet voor iedere gemeente gelijk. De vijand liet enkelen met rust, terwijl weer anderen vervolgd werden ten bloede toe. Zoo is er allerlei verschil te constateeren.

Echter, hoe zeer ook verschillend en wijd uiteenloopend, bij alle verschil zou dit hun deel zijn, dat naar mate de gemeente getrouw werd bevonden, des te heviger de vijand haar zoude betoken. En onder het voor onze oogen geteekende schilderij van dit zevenvoudig beeld der Kerke Gods, staat het woord des Heilands als de baken in zee, 'Houdt dat gij hebt, opdat niemand uwe kroon neme', waaraan dan nog een aanmoediging wordt gevoegd, dat hun Heiland haastelijk komende is.

Gelijk we opmerkten komt de vraag op, is deze vermaning slechts aan één der gemeenten gericht? Het antwoord op die vraag is niet moeielijk als we voor de aandacht houden, dat we hier te doen hebben met het ééne beeld van de ééne Kerk des Nieuwen Verbonds. Dat sluit dan ook de gemeente van Filadelfia in, in wier brief deze woorden voorkomen. Het wijst ons vervolgens op het feit, dat de gemeente ten allen tijde door de vijanden is omringd, die ten uiterste toe op de loer zullen liggen, om de gemeente te bespringen, om indien mogelijk haar van de schatten haar geschonken te berooven. Wat de Kerk bezit moet zij houden, vasthouden en bewaren, indien noodig verdedigen en daarvoor strijden.

De vraag komt op, maar wat bezit de Kerk van onzen Heere Jezus Christus? En het antwoord kan niet zijn de kroon waarover de Heiland hier spreekt. Dan toch zou er staan, verdedig uwe kroon of houdt haar vast, opdat niemand u die ontroove. Het antwoord is dan ook, dat de Kerk alle dingen bezit *in* haar Hoofd en Heere. In Hem bezit zij al de heilsgoederen, want al haar heil is door Hem verdiend en is in Hem alleen. Zij heeft in en door Hem haar rechtvaardig verklaring, de vergiffenis der zonden door Zijn bloed en daarom recht op het kindschap. Zij heeft uit Hem ontvangen ook genade, want Christus is de volheid der genade Gods. Daarom bezit zij ook de heiligmaking en vrede, het eeuwige leven en de hope der volmaaktheid. En het is daarom, dat zij de volkomen verlossing mag bezingen door Hem, Die haar zoo bij uitnemendheid heeft liefgehad.

Het is met het oog op deze centrale waarheid, de waarheid, dat de Kerk alles bezit, waarom zij deze ernstige vermaning ontvangt. Zij komt tot haar allereerst, omdat wat zij bezit, de gemeente de volheid nu in hope heeft. Die hoop toch is gericht op het einde, waardoor het vasthouden van hetgeen wat nu in haar bezit is mogelijk wordt. Er zijn natuurlijk geen tweeërlei heilsgoederen, maar er is wel verschil van wijze.

Vraagt ge, hoe bezit de Kerk nu alles, dan is het antwoord, zij bezit alles in beginsel. Alle dingen zijn in beginsel de hare.

In beginsel. We lezen en hooren nogal eens spreken over beginselen, uit beginsel leven en beginselen werken door. Maar wat beteekent het iets in beginsel te bezitten? Heel eenvoudig gezegd ligt er altijd de idee van begin aan ten grondslag. Er werd een nieuw begin gewerkt in den ouden mensch en zijne werkingen. Een begin van iets anders, van iets nieuws, van iets dat er tevoren niet was, en dat nieuwe staat lijnrecht tegenover het oude, natuurlijke en zondige. De Gereformeerde belijdenis spreekt ook van een nieuw begin of beginsel. En het zet dit begin in verband met wat eenmaal volkomen zal zijn. We weten het, dat op de vraag, of de geboden des Heeren volkomenlijk kunnen worden gehouden geantwoord wordt 'Neen, zij, maar ook de allerheiligsten zoolang zij in dit leven zijn, hebben maar een klein beginsel dezer gehoorzaamheid; doch alzoo, dat zij met een ernstig voornemen niet alleen naar sommige maar naar alle geboden des Heeren beginnen te leven'. Let er op, dat er sprake is van een begin en dan niet zóó, dat dit begin *niet* gezien kan worden, maar dat het zeer groot is wanneer het slecht vergeleken wordt met wat *tevoren* aanwezig was. Er zijn altijd weer menschen, die meenen, dat het begin of beginsel kan dienen (en het ook werkelijk dienstbaar stellen) om daarmede zonde en afwijking te bedekken en goed te praten en te bedekken. Het gaat dan ongeveer aldus, ja, we zijn van die ellendige menschjes, we zijn zulke groote zondaren en zelfs ons troostboek weet er van mee te praten, dat het bij de besten onder ons nog niets beteekent. Hoe zal het er dan met ons aan toe zijn? Nu, zeg maar eens, dat het er werkelijk zoo bijstaat en dring er dan op aan, dat er noodig belijdenis moet worden gedaan van zonden en al die slechtheid is niet zoo erg als men eerst wel zeide. En zonde kan nu eenmaal niet verholen en verborgen worden, ook dan niet al worden er nog zooveel vijgebladeren gebruikt om die te bedekken. Goed verstaan, dat al dat soort van redeneering niet deugt. Niet deugt, omdat de vergelijking niet moet worden gemaakt met het begin of beginsel en de volkomenheid van dat begin, maar de vergelijking met het oude. Het nieuwe leven met het oude leven der zonde. En dan is er inderdaad een hemelsbreed verschil tusschen die beiden. Een verschil waardoor alle dekmantels van nul en geener waarde zijn. Want wie Gods kind vergelijkt met de kinderen der wereld, die zal zeer zeker het verschil zeer opvallend vinden en het op zijn minst genomen moeten opmerken.

Anders staat het echter, wanneer het begin wordt vergeleken met de volheid en volkomenheid die komt. Het is alles hier, wat de volheid betreft, slechts het begin. De volmaaktheid, waardoor de schat des heils eenmaal Gods kind volmaakt zal doen zijn, is nog niet bereikt. Dat alles toeft nog. Zeker, hij is niet geheel er zonder, want hij bezit het beginsel nu. Hij weet door de werking des Geestes in hem, dat hij zich in dit opzicht niet bedriegt of iets inbeeldt. Hij is zelfs vol goeden moed en heeft vrede en geniet nu de voorsmaak van wat eens volkomen zal zijn. Of hij zich dan niet kan bedriegen? Als het dan toch eens niet voor hem waar was? Die vragen kunnen wel in hem opkomen. Maar voor al die vragen ligt er een antwoord gereed. De onderwerpelijke ervaring moet getoetst aan het voorwerpelijk getuigenis des Geestes, gelijk de gemeente het bezit in het Woord Gods. Er gaat door den Heiligen Geest een tweevoudig getuigenis uit, hetwelk nooit met elkander in tegenspraak is. Wie alleen wiegelt op wat hij gelieft ervaring te noemen, vergist zich dermate, dat hij een schip zonder roer gelijkt. Wie zijn ervaring toetst aan het Woord zal stuur krijgen en koers houden en het echte van het onechte kunnen onderscheiden. Waarom?

De volheid der weldaden des heils, gelijk die in Christus zijn, liggen in het Woord uitgestald. Dat Woord is de openbaring Gods aangaande den Christus, Die door den weg van lijden en sterven, alles voor de gemeente heeft verdiend. En het is door het geloof, dat zich richt op het Woord, waardoor de Kerk Christus en al den rijkdom Zijner genade zich toeeigent.

Welnu, met dat voor oogen, is het niet moeielijk te zien, dat waar het geloof zich toeeigent, naar den aard van dat zelfde geloof, het hunkert naar de eindelijke verwerkelijking van hetgeen nu in beginsel aanwezig is. Hier de kroon genoemd. Die kroon, gelijk we een vorige keer schreven, is iets dat ons doet denken aan een boom. De pracht van den boom zit in den top. Niet in den stam en wortels zonder meer, waarbij dan nog enkele takken en bladeren moeten worden gedacht, maar de boom in zijn prachtige kroon. De boom als één geheel, volgroeid uit wortel, stam en takken, met zijn sierlijken kruin. Als het voltooide, schoone, heerlijke en het volle afgewerkte. Deze kroon is dan ook niet de koningskroon, want die ontving de Heiland alleen, doch de kroon in den zin van het voltooide en het volle van wat hier in beginsel werd ontvangen. Hier dus van het rijke-zalige leven, waarvan hier het begin was en daar straks volmaakt zal zijn.

Daar moet echter nog iets bij. Want er is niet slechts een ontvangen van volkomene zaligheid en het eeuwige leven, er is ook een volkomene verlossing van zonde en dood, die daarmede ten nauwste samenhangt. Schoon de kroon niet de kroon is *op* de overwinning, die door Christus alleen behaald is, het is wel een kroon, die getuigt en wijst op een worsteling, die, aan het ontvangen van de door Christus behaalde overwinning, voorafging. In dien zin dan veronderstelt het een worsteling en een jagen naar het oogenblik, dat de Kerk in de alreeds behaalde overwinning zal deelen.

De tekst voegt er, in verband hiermede, nog aan toe, opdat niemand uwe kroon neme. Neen, natuurlijk niet zóó, dat het ook mogelijk ware voor den vijand

zich iets toe te eigenen wat alleen voor de Kerk bestemd is, doch wel zóó, dat er altijd weer vijanden op de loer liggen, om het voor u onmogelijk te maken, het voor u weggelegde te rooven, in den zin, dat gij het niet bereiken kunt.

Reden waarom dan ook de Kerk uit het geloof moet leven, zich houdend aan s'Heeren Woord, zich vastklemmend aan den Christus en tegelijkertijd het oog gevestigd houdend op de vervulling van al de beloften Gods.

Dat is niet gemakkelijk.

Allereerst, omdat de drievoudige vijand, wereld Satan en eigen vleesch, een sterke eenheid vormen. Ook hier geldt het, zult ge strijden en in dien strijd niet ten ondergaan, dan moet ge uwe vijanden niet licht achten. Ge moet wel terdege toegerust zijn als ge hen ontmoet. De Waarheid moet gekend worden, opdat ge door verleiding en dwaling niet zult worden, terug geschrikt. Opdat smaad en lijden u niet tot afval brengen. Dan alleen zult ge berekend zijn de schatten te verdedigen, gelijk die in Gods Woord geteekend staan. Het is waar, de Kerk wordt in de kracht Gods bewaard, doch Die Zijn Kerk bewaart roept haar toe: Houdt dat gij hebt. opdat niemand uw kroon neme.

De vraag moet gesteld, is er dan toch nog een mogelijkheid, dat het Kind Gods het einde niet zal bereiken, nadat hij het beginsel der heilsweldaden ontving? Wij belijden immers, dat de genade een nimmer te verliezen goed is? Er behoeft toch niet meer bijgebracht te worden, om het volle heil te ontvangen? Het strijden kan toch nooit aangemerkt worden als eenige verdienste onzerzijds? Meer nog. Is het niet waar, dat in den Raad des Welbehagens alles onveranderlijk vast ligt en daardoor alreeds de zekerheid werd gegeven, dat de Heere voor Zijn werk, ook als de Kerk zich in het strijdperk bevindt, zal zorgen, tot dat het voltooid is? Wij worden toch in de kracht Gods bewaard tot de zaligheid, die bereid is om geopenbaard te worden in den laatsten tijd? En de gedachte aan een afval der heiligen, is alreeds als gedachte te verfoeien, nietwaar?

Zeker, de Kerk, Gods kind, wordt in de kracht Gods bewaard. Doch, Hij Die Zijn Kerk bewaart, roept het haar toe 'houdt dat gij hebt', want de Kerk, die aldus vermaand wordt, is door Hem begiftigd met het geloof, door Hem geschonken, door Hem onderhouden, door Hem versterkt en dat op zoodanige wijze, dat zij bewust en willend zich vastklemt aan den Christus in Wien haar volheid is en waardoor zij verdedigt, datgene, wat zij van uit haar Hoofd ontving — jagend naar de kroon.

In dien zin, wordt Gods kind medewerker Gods, willende den alleen-welbehagelijken wil des Heeren, gedreven door de liefde Gods, Hem zoekend, en begeerend naar al zijn inzettingen te leven.

Daarbij mag dan vervolgens niet worden vergeten, dat er tusschen het allereerste begin van het leven, dat van boven is, tot op den tijd wanneer het voltooid zal zijn, een weg van strijd ligt. God de Heere brengt Zijn volk alleen door dien weg tot de heerlijkheid. En nu kan die vijand weliswaar de gemeente de kroon niet ontnemen, maar hij kan het haar wel schier onmogelijk maken, om haar aandacht daarop gevestigd houden. En gelijk we al reeds eerder opmerkten, de volheid zoowel als de zekerheid noodig tot het volhardend strijden, om die kroon te ontvangen, ligt voor de Kerk geteekend in het Woord. Zonder het Woord verliest de Kerk de kroon uit het oog en geeft zij de moed om te strijden op. Daarom zijn de pijlen dan ook gericht op dat Woord. De vijand heeft geen ander doel dan juist het ééne, de gemeente van het Woord af te voeren. Ontneem de gemeente van Christus het Woord en zij is tot strijden niet langer bekwaam. Met de Waarheid alleen kan zij zich tegenover den vijand plaatsen en die vijand bestrijden. Niets is zoo onmisbaar als het Woord. Er is ook niets waarop de vijand zoo fel gebeten is, dan op het Woord des Heeren. Het volgt dan ook haast als vanzelf, dat dit Woord, zal het in den strijd ook maar iets beteekenen, gekend moet worden. Gekend maar niet van verre, in de hoofdtrekken en hoofdlijnen, doch grondig. Daartoe is degelijke studie en niet minder degelijk onderwijs een hoofdvereischte. Zeker, op den kansel en op de Catechesatie, maar niet minder in het gezin en op de vereenigingen. En met het oog op de jeugd van Gods Kerk ook op de School. Wie zijn God en Zijn kerk liefheeft zal noch kan rust hebben, wanneer hij ziet, dat de jeugd des Verbonds wordt gegeven in handen van hen, die, of het Woord zelf niet kennen of verstaan, of wat nog erger is, dat Woord en Dien God verachten. Laat het toch ernst met ons zijn, opdat we hoe langer hoe meer zien, dat het zoo niet kan noch mag en dat het anders moet. Anders, opdat oud en jong vast mogen staan en dat hoe langer hoe meer worden, opdat de vijand ons niet overrompele.

Vergeten mag daarbij niet, dat het zonder het Woord, waarin de schatten des heils geteekend staan (gelijk aan de kroon), geen licht is op den weg naar de volkomene verlossing. Het heilig begeeren naar de kroon des levens wordt door het Woord gekweekt, aangewakkerd en een heilig begeeren daardoor geboren. Zullen de stormen des levens kunnen worden doorstaan, het kan alleen met het oog op de kroon, die wacht en weggelegd is. Na de strijd de kroon en dan voor het zwaard de scepter.

Daarbij komt, dat de zaak van zoo ernstigen aard is, dat de verhoogde Heiland er nog een belofte ter bemoediging aan toevoegt. Zie, Ik kom haastelijk. In verband met de kroon wordt dit gezegd, omdat de Kerk in het strijdperk soms geneigd is te denken, dat de strijd nooit ten einde zal komen. Doch Hij komt, of gelijk het er staat is komende. We vinden dan ook in ditzelfde boek der Openbaring de Bruid, die staat

te roepen, temidden van den strijd. Ja Heere Jezus kom haastiglijk! Bijna onhoudbaar is de ongelijke kamp met de Gods vijandige macht. Doch Hij, Die voor Zijn Bruid de overwinning behaalde, roept haar dan ook als wederwoord toe: Houdt dat gij hebt, opdat niemand uwe kroon neme, want Ik ben komende en gij zult de kroon ontvangen. W. V.

Lezing Over De "Drie Punten"

Aan den avond van den 14den December, 1937, hield Ds. G. A. Lyzenga, van Leota, Minn. een Lezing te Edgerton, Minn. over het onderwerp: "De Loochening der Algemeene Genade, noch de Leer der Vaderen, Noch de Leer der Belijdenis, noch de Leer der Heilige Schrift". Deze lezing werd gehouden op verzoek of uitdaging van onze zendeling leeraar Ds. B. Kok, die nu ongeveer drie maanden gearbeid heeft in Edgerton en omstreken. In de laatste weken heeft Ds. Kok niet alleen op den Sabbat twee diensten gehouden, maar ook eens per week op Dinsdag gesproken over de leergeschillen dier er bestaan tusschen de Protestantsche Gereformeerde Kerken en de Christelijke Gereformeerde Kerken. Deze vergaderingen werden door velen bezocht, meest leden uit de laatste genoemde kerken. Tusschen de 150 tot 200 menschen bezochten deze vergaderingen, alsmede hoorden het zuivere Woord Gods verkondigen op de Sabbatten. En deze vergaderingen werden allen gehouden in "The Memorial Hall" te Edgerton. Dit verklaard dan ook waarom Ds. Lyzenga van Leota, in deze "hall" te Edgerton sprak, en niet in Leota, daar laatste genoemde stad ongeveer 9 mijlen oost ligt van eerstgenoemde. Ook zijn er verscheidenen die van Leota komen luisteren elke week.

Het doel van zijn lezing, volgens de spreker, was niet, om zelf de leer der Algemeene Genade te ontvouwen en uiteen te zetten, maar om 'anderen' te hooren, wat zij er van dachten. Met 'anderen' bedoelde de spreker, de kerkvaderen. Naar ons oordeel waren het veel wenschelijker geweest indien de spreker niet 'anderen' maar God's Woord had laten spreken. Niet dat wij de vaderen niet hoog schatten, maar in leer geschillen moet niet eerst gevraagd worden naar de leer der vaderen, maar, wat zegt God's Woord ons in deze. De Roomschen beroepen zich op de vaderen, en achten de uitspraken der kerk boven alle critiek verheven, maar de Gereformeerden beroepen zich altoos op den Woorde Gods. Het is niet te ontkennen dat Calvijn en anderen een zekere voorstelling hadden der algemeene genade, maar het is onze overtuiging dat zij deze overblijfselen mede genomen hebben uit de Roomsche kerk. Het is opmerkelijk dat men bij Augustinus de leer van een zekere algemeene genade te vergeefsch zoekt.

Nu is het ons doel in dit schrijven in het geheel niet om die lezing in haar geheel weer te geven, doch alleen om enkele opmerkingen te maken betreffende de "speech", en alzoo ook ons lezend publiek in kennis te stellen met de dingen, die gebeuren in die streken waar onze zendeling bezig is.

Ten eerste hield de spreker ons bezig met een verklaring van het begrip: Genade. Genade, zei spreker, ziet niet slechts op het wezen van iemand, maar ook op datgene wat uit het wezen voorvloeit. Dus genade zag niet enkel op eene verhouding maar kwam ook tot openbaring in de dingen. Dus genade kan dan zien op de gunstige verhouding van iemand zoowel als op de gaven die gegeven zijn als vrucht van die gunstige verhouding. Dus het begrip genade houdt in beide de welwillendheid plus de gaven zelve. Nu is genade (aldus spreker) altijd wel gunst, maar een gunst die onverdiend is. Zoo leerden het schier al de vaderen. De spreker hield ons een half uur bezig om dit uit der vaderen geschriften te bewijzen. En daar hij tot drie malen toe uitsprak, dat wij alle dingen verbeurd hebben, en niet verdiend, zoo is iemand wel wat buiten zijn verstand, die zoude loochenen dat genade niet algemeen was. "Zelfs het feit dat we nog leven is reeds genade", zijn de letterlijke woorden van de Dominee. zelfs wordt in het Nieuwe Testament het woord genade tien malen gebruikt ter aanduiding, niet van de zaligmakende genade, die ons zonder verdienste redt en verlost. Maar van een andere genade. En alhoewel de spreker niet alle tien plaatsen noemde, gaf hij als een bewijs de woorden: "En Jezus nam toe in genade bij God en de menschen"; en luidkeels riep de spreker uit: "Is dit niet een bewijs dat er behalve de zaligmakende genade, bewezen alleen aan de uitverkorenen, ook een andere genade is?" Immers Christus had niet van noode om gezaligd te worden, en toch nam Hij toe in genade bij God en de menschen.

Misschien klinkt dit wel schier ongelooflijk, maar er waren ongeveer een 270 volwassene menschen op die vergadering, die dit kunnen toestemmen, en bevestigen. Dat het woord "Genade" in het oorspronkelijk letterlijk beteekent schoonheid, aantrekkelijkheid, aangenaamheid, en alzoo ook in bovengenoemde tekstwoorden te verstaan is, kwam zeker niet op in des dominee's gedachten, en is te verklaren, of uit onkunde, of uit zijn onbedwongen begeerte om te bewijzen dat er ook een algemeene genade is niettegenstaande dat de Schrift dit nergens leert.

Zoo ging de spreker verder bewijzen dat de regeering Gods over alle dingen reeds blijk is van Gods goede gezindheid, en dat God door den Apostel Paulus bidt: "Laat u met God verzoenen" (II Kor. 5:20) bewijzen moet, dat God ook in de prediking des Evangelies onverdiende gunst bewijst aan alle menschen.

Komende tot de ontegensprekelijke teksten uit de Schrift die spreken van toorn over de goddeloozen,

bracht de spreker in het midden, het volgende. (1) Er zijn wel onverklaarbare ongerijmdheden in de Schrift die spreken van beide toorn en genade over dezelfde voorwerpen, maar dit is toe te schrijven aan de twee lijnen die men in de Schrift treft. De toorn Gods over de kinderen der ongehoorzaamheid, is maar ten deele. Straks komt die wel volkomen op die goddelooze (alhoewel ook in de hel gradatie zal zijn) maar nu is die toorn nog maar *geopenbaard* uit den hemel, en treft ze maar de voorwerpen ten deele. Terwijl ze nog onlosmakelijk verbonden zijn aan de wereld (kosmos) en God de wereld zoo lief heeft dat Hij zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft. Zoo is er een kosmologisch verband tusschen de goddeloozen en de liefde of gunst Gods bewezen aan die wereld. Daarom kan de Schrift ook spreken van God die "niet wil dat eenigen verloren gaan". (2) Ten tweede zeide de spreker dat God vele afspiegelingen van zijne deugden geeft aan alle menschen, ook de goddeloozen. Bijvoorbeeld, zeide Lyzenga: "God gaf aan de dochter van Farao, barmhartigheid, opdat ze het kindeke Mozes lief zoude hebben en het redden uit het water". Nu was de dochter van Farao een heidensche vrouw en we veronderstellen goddeloos, en zij had ontvangen barmhartigheid van den Heere, opdat zij zelf ook barmhartigheid zoude bewijzen aan Mozes. Ergo, Barmhartigheid, IS EEN ALGEMEENE GENADE GAVE, gegeven aan alle menschen.

Ja, het kan erg gaan. Toen men later op laastgenoemde terug kwam vroeg een zuster uit de gemeente van Lyzenga, of de Schrift niet waar was dat die dochter van Farao zag, dat de jongen schoon was, en DAAROM hem uit zijn watergraf redde, toen antwoorde de dominee, dat kan wel, maar dit alles deed en zag Farao's dochter door de barmhartigheid Gods HAAR geschied. Ondergeteekende kon zich bijna niet bedwingen om te vragen onder de speech: "Waarom dwong die barmhartigheid Gods die dochter van Farao niet, om ook de duizenden andere kinderen van Israel te redden uit hun watergraf? En: "De barmhartigheden der goddeloozen zijn wreed", ook in de dochter van Farao, daar zij immers Mozes een goddelooze prins in Egypte wilde maken opdat hij straks ook Israel kon verdrukken.

Zooals we in het begin van dit artikeltje gezegd hebben, kunnen wij niet alles noemen wat door Ds. Lyzenga werd gesproken. Zijn speech alleen zou één nummer van de Standard Bearer bijna vullen. Wij noemen alleen enkele hooftzaken. Zonder blozen verklaarde hij dat het God's doel was om allen dien het evangelie hoorden te zaligen, maar dat de mensch door zijn onwil God's doel verijdelde. Immers: Jeruzalem, Jeruzalem, gij die profeten doodt en steenigt, die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb ik uwe kinderen bijeen willen vergaderen gelijk eene hen hare kiekens, MAAR GIJ HEBT NIET GEWILD". En toen voegde hij er aanstonds aantoe: "Duidelijker kan het toch niet gezegd worden". Calvijn, Brakel, maestricht, Bavinck, Kuyper, Hepp, ja ieder die gereformeerd is leert dat God allen en een iegelijk roept die het Evangelie hooren en die wil Hij zalig maken, zeide hij. Toen men hem hierover aanviel, bleek het dat Ds. Lyzenga nog niet eens wist van het boek: "Calvin's Calvinism" waarin de groote hervormer juist ontkent dat God wil dat alle menschen zalig worden, hetgeen duidelijk blijkt uit het feit dat God hen niet allen krachtdadiglijk roept tot het heil in Christus Jezus.

Nog een exempel van vreeselijke onkunde door Lyzenga geopenbaard. Toen onder het vragen stellen, de vraag hem werd gedaan: Waarom dan de Synode van 1924 Ds. H. H. en Ds. H. D. gereformeerd noemde, antwoorde hij dat dit nooit door de synode werd gezegd. Echter werden hem de paragraven gelezen waarin de Synode dit wel uitsprak, en instee van oprechtelijk zijn fout te erkennen, ging hij die geheele zaak voorbij, door te zeggen: "Ja zij waren TOEN wel Gereformeerd, maar niet GOED Gereformeerd. Doch er is ontwikkeling gekomen en wij zijn nu veel verder uit elkaar dan toen".

Nu, het is zeker waar dat we nu veel verder uitelkaar zijn dan ooit tevoren, inzonderheid als men bij vernieuwing weer zulk een speech hoort uit de mond van een leeraar en herder der schapen. Wat moet men dan wel verwachten van een gemeente die alzoo wordt onderwezen? Ten eerste kan men net verwachten dat men het onder zulk een prediking uithouden kan. Tenminste niet degenen die nog eenige kennis hebben van de Gereformeerde waarheid. Is het wonder, dat men op deze vergadering sprak van een vragen naar brood, maar men ontving alleenlijk een steen? En ten tweede kan men verwachten in zulk een gemeente dat het verschil tusschen de Prot. Geref. Kerken en de Chr. Geref. Kerken hoe langer hoe duidelijker tot openbaring zal komen. En dit is begeerlijk. Niet alleen in Leota, maar ook in Edgerton, en overal. Reeds lezen we in de bulletin van de Chr. Geref. Gemeente te Edgerton, dat de leeraar, Ds. Ehlers in Januari beginnen zal om ook een series predikatiën te leveren over de Algemeene Genade. Zoo gaat het inderdaad goed.

Intusschen willen we gelooven dat hoe meer men de Gemeene Gratie theorie gaat leeren, hoe spoediger er een Prot Geref. Gemeente zal worden gesticht. Reeds nu, naar de getuigenis van verscheidene broeders en zusters die we mochten hooren, zeggen velen dat ze nog nooit de heerlijkheid en rijkdom van Gods Woord gehoord hebben, zooals in de laatste paar maanden. En beide Ds. Kok zoowel als de rest van ons Prot. Geref. volk, mag gelooven, dat de arbeid van onze zendeling leeraar rijkelijk gezegend wordt. Hij heeft met wijsheid en voorzichtigheid gewerkt, heeft zich niet gehaasd om te trachten te komen tot het stichten van een gemeente, en de goede uitkomsten kunnen niet uitblijven. De Heere zegene verder zijnen arbeid.

L. Vermeer.

Not Noble

As I stated in my previous article under the above aption, the Rev. H. J. Kuiper has in recent articles of his been denouncing the "Boy Scout movement". That this movement is un-Christian is especially evident from the "Scout Oath and the Scout Law". The Rev. tells his readers that this law says that "the scout is trustworthy, loyal, helpful, friendly, courteous, kind, obedient, clean, reverent, and so on". To this saying, the reverend has serious objections. Wrote he, "The gospel teaches that the scout, as well as the boy who is not a scout, is untrustworthy, disloyal, selfish, unfriendly, impolite, cruel, disobedient, unclean and irreverent. In short, the implicit teaching of the boy scouts of America conflicts with the explicit teaching of the Word of God that all men are born in sin and are depraved in heart".

One youth in the circle of the Christian Reformed Churches, strongly resented the reverend's criticism of the "Scout movement". So he sent in the following communication, "Now it seems to me, Mr. Editor, that your discussion of total depravity is much beside the point. In my early training I have learned the distinction between civil good and spiritual good. We grant that an unregenerated person is unable to do spiritual good, but we also teach that by virtue of common grace the unregenerate can do civil good. All the qualities of the Scout Law, such as trustworthiness, loyalty, helpfulness, honesty, etc., belong to the latter category. Your statement in reference to that matter sound to me like a plain denial of the doctrine of common grace. I affirm, Mr. Editor, that a Boy Scout can be trustworthy, loyal, helpful, honest, by virtue of common grace."

To this the reverend replied, "Now to be frank, if I wanted to make that affirmation, I would at once leave the Christian Reformed Church and affiliate with a Modernist church, if I felt I still needed a church".

This counsel of the reverend I called ignoble, cruel. It is this in view of the fact that this youth was merely reproducing in his writing what had been taught him by his pastors, what in 1924 had become the very doctrine of his churches, and what the reverend himself so vigorously had defended in that sermon of his on the Third Point of Synod of 1924 — the Synod of his churches.

And what may this doctrine be? According to the reverend's own words, it is a doctrine so terribly heritical, so far removed from the truth of God's Word, so utterly demoralizing, so destructive of everything in man that even approaches piety, that he who is addicted to it may be feeling the need of no church anymore, may thus be ready to break with all religion and with God and so may be on the verge of bringing himself forward as an avowed atheist. Does not the final clause of the reverend's advice to this youth read, "If I felt that I still *needed* a church."

But what may this horrible doctrine, this "falsehood" be? Now it is strange that the reverend failed to clearly state just what this "falsehood" is. However, an examination of certain statements contained in his reply plainly reveal that this terrible "falsehood" with which the youth came forward in his retort is this: "There is an element of *true* goodness, holiness in the virtue or civic righteousness of the man devoid of saving grace. Thus the good deeds of the depraved sinner, devoid of the life of regeneration, are not *wholly, totally* sinful."

That this is the very falsehood that the reverend in a kind of veiled speech accuses this youth of having brought forward in his writing, is plain from such statements in his reply as the following, "That conception of common grace (this youth's conception, G. M.O.) surely does not agree with the Biblical doctrine of total depravity. We believe the heart of man is desperately wicked from his youth; and that, though thru the common grace of God sin is restrained in the unregenerate and they are still able to do many things that are good in an outward sense, their virtues are superficial and not rooted in the fear of God."

Here the reverend tells his readers and this youth what the Biblical doctrine respecting the moral and spiritual state of the unregenerate is. Now with this doctrine (such is the contention of the reverend) the conception of the youth does not agree. It therefore must follow that the conception to the defence of which this youth arose is that the unregenerate are not totally depraved, that their hearts are not desperately wicked from their youth, that they thus are able to do many things that are *truly* good and are rooted in the true fear of the Lord, that there is indeed an element of *true* goodness in their deeds.

This, according to the reverend, is the terrible falsehood (and a terrible falsehood it indeed is) with which this youth came forward in his communication. This is what the youth actually teaches in his writing. But I ask, does he? He does indeed, says the reverend, not in so many words of course, but through his failure to insert in his writing the qualifying statement to the effect that the many good things that the unregenerate do are good in an outward sense only, that thus their virtues are superficial and not rooted in the fear of God.

But now the reverend first of all should consider that if this writing of the youth, because of its being devoid of that *qualifying statement*, must be held to be the formulation of a falsehood — a falsehood so terrible that to embrace it is to so deteriorate spiritually as to no longer feel the need of any church — the third point of doctrine of synod (1924) must be held to be the formulation of this same terrible falsehood (which indeed it is).

And why is this? And the answer: Synod's formulation is also devoid of this very qualifying statement. Attend to this formulation and be convinced. I quote, "Concerning the third point, touching the performance of so-called civic righteousness by the unregenerate, the Synod declared that according to Scripture and Confession, the unregenerate, though incapable of any saving good (Canons of Dordt, II, IV, 3), can perform such civic good. This is evident from the quoted Scripture passages and from the Canons of Dordt, III, IV, 4 and the Belgic Confession where it is taught, that God, without renewing the heart, exercises such influence upon man that he is enabled to perform civic good; while it is evident from the quoted declarations of Reformed writers of the period of florenscence of Reformed theology, that our Reformed fathers of old have championed this view".

Does the needed qualifying statement anywhere appear in this formulation? If so, what may that statement be? This statement perhaps, "This is evident from the quoted scriptures. . . .where it is taught that God, *without renewing the heart,* exercises such influence upon man that he is able to perform civic good"? But the communication of this youth says in substance as much. This communication purposely distinguishes between civil and spiritual good. It asserts further than the unregenerate can perform not spiritual but civil good only. Whereas now the unregenerate are such whose hearts the Lord has not renewed, what this communication actually asserts, be it perhaps by implication, is precisely what the formulation of synod declares in the above-cited statement.

The formulation of the synod also speaks of the "so-called" righteousness of the unregenerate. But would the brethren want to maintain that the expression "so-called" can serve as the needed qualifying statement?

Fact is then, that this youth, in his omitting this qualifying statement, was actually following the example set by the synod, when setting forth for the benefit of the reverend the doctrine of his church, set by his spiritual leaders. He thus did precisely what they had done. If this imission is as serious as the reverend says that it is, should he not have spared this youth and pounced the framers of this third point? Indeed he should. And if the omission of these qualifying satements renders the third declaration of synod the formulation of a vile lie, should not the reverend even now be urging his churches to insert these clauses at the first opportunity? He should indeed. But does he? He does not. Instead he upbraids this youth, and spares those responsible for his error, and, horrible to say, keeps silence respecting the abcense of the qualifying clauses in synod's formulation. This is an astonishing doing! Has the reverend forgotten how this third point of synod reads? This is not at all likely in view of the fact that he is and always has been an enthusiastic champion also of this third point of doctrine even in his sermons. One of these sermons (from which I shall presently quote) he even had published. It cannot very well be supposed then that the reverend does not know how this third declaration of synod reads. How then is this doing of his to be explained? Although an explanation could be given, I think we had better say simply that the doing defies all explanation. But let the reverend consider that in penning his reactions to that criticism of the "Scout movement" this youth was availing himself of the very phraseology of synod and of his pastors.

But now further. It may be doubted whether this youth actually meant to affirm through his omitting this "qualifying statement" that there is a holy element of *true* goodness in the civic righteousness of the totally depraved sinner, dead in trespasses and sin. That is to say, it may be questioned whether this youth was aware of the implications of the statements that constitutes his retort, — the implication, namely, that the civic righteousness of the unregenerate is not totally, wholly sinful. But what this youth may not have been aware of, and what the reverend took this so severely to task for, the reverend himself openly and consciously taught and defended in that sermon of his to which I just refered. Let me show this by quoting from this sermon (on the third point of doctrine of synod). On page 32 of the booklet in which this sermon is found, one comes upon the following from the reverend's pen, "The second contention, worthy of special note, is that it is God who exercises those influences upon the sinner which enable him to perform civic righteousness. This in particular is the bone of contention in the present discussion. Those who deny Common Grace freely admit that there is civic righteousness. But in God's sight, they say, it is sin and nothing but sin." *Now that cannot be true* (Italics G.M.O.) if *God* enables the sinner, by the general operations of His Spirit, to perform such righteousness. Whatever God works cannot be sinful.

"This then is the question: Is everything which the unregenerate does sin and nothing but sin in the sight of God? Or can we say that the sinner is still able to perform works which are relatively good — as a result of the general operations of God's grace? Is it thus that man calls them good while God calls them sin and nothing but sin? To put the question still more pointedly: Does God in His word ever speak of anything which the sinner does as good (as truly good? G,M.O.). Our answer is *yes*. . . ." So far the reverend.

So then, according to the reverend, the issue in the dispute between the exponents and the deniers of common grace is whether the civic righteousness of the unregenerate is sin and nothing but sin.

But what now is the answer of the reverend? Attend to his answer, "It cannot be true that everything

which the unregenerate does is sin and nothing but sin in the sight of God. It cannot be true that the unregenerate *cannot* perform works that are relatively good. It cannot be true that the very God of Scripture calls these works sin and nothing but sin". This is the answer of the reverend to his question whether everything which the unregenerate does is sin and nothing but sin. Now the reverend shall have to admit that works of which it may and cannot be said that they are sin and nothing but sin, are works of which it must be said that they are at least relatively holy, that thus there is an element of true goodness in the civic righteousness of the natural man. In the body of his sermon the reverend reiterates this teaching over and over. I quote, "We may conclude, therefore, that the sinner is able to perform civic righteousness, outward good. He can perform deeds which, as *deeds,* are in conformity with God's law. He can do good to his fellow man, even though this does not proceed from a thankful heart. He can be honest in his dealings, true to his promise, faithful to his marriage vow, kind to his neighbours, temporate in his habits. *It will not do to say that all this is sin and nothing but sin in God's sight.* (Italics, G. M. O.'s)."

The reverend even goes a step farther. His conclusion is (page 35 of the booklet) "that the unconverted is able not only to perform *deeds* which conform to God's law (deeds that are partially holy, G.M.O.) but that he also has certain *desires, impulses,* which are good (partially holy, G.M.O.) and from which his good deeds spring; such as sympathy, love, respect, sense of justice, etc. . . . The outward good (that is, the partially holy deeds of the unregenerate, G.M.O.) is also an inward good. When an unconverted man endangers his own life to rescue a neighbour from his burning house, you would not say that *all* his motives and impulses behind that deed are sinful! . . . . You would not say that the unregenerate have no "regard for virtue" whatsoever, no lofty aspirations of any kind!

"But does not the Bible say (I am still quoting the reverend) that whatever is not of faith is sin? Does not the Catechism teach that our works are not good in God's sight unless they proceed from true faith, are done according to the law, and for His glory, and that the unregenerate cannot perform such work? If then what sinners do is sin before God, because it does not proceed from true faith, how can God call it good? We would reply, first of all, that Christ actually speaks of certain things which sinners do as good, and that it is not necessary for us to defend any statement of Christ!"

Let us pause here to ask where Christ teaches that the good that the unregenerate do is not wholly sinful but *truly* good in the sight of God. The reverend failed to show where Christ teaches this.

But now further the reverend, "But we can shed some light on the problem. Take, for example, the good works of the believer. They are good in principle, since they proceed from faith in God and love for God. They are spiritually and not simply morally good. God says they are good. Yet God also finds evil in them. Even our best works are tainted with sin. You cannot say therefore that if God pronounces them fundamentally good, He cannot find evil in them. So the works of the sinner (the unregenerate G.M.O.) are fundamentally evil. The principle of true faith is lacking. *But the fact that God pronounces them evil does not mean that the He can find no good in them.* . . . (Italics G. M. O.'s)."

What then the reverend said over and over in that sermon from which I quote is that there in an element of true goodness in the civic righteousness of the unregenerate, that this virtue is not wholly sinful, that thus a boy scout can in the true sense be trustworthy, loyal, helpful, etc. by virtue of common grace. And yet in his reply to this youth, the reverend tells him that if this conception — the very conception that the reverend so vigorously defended in that published sermon of his — is his, this youth's, he had better affiliate with a modernist church if he should still be feeling the need of a church. This is again an astonishing doing.

What should the reverend have told this youth? He should have told him that the conception that he, this youth, brought forward and defended in his communication is indeed the very conception of his churches, the very conception that he, the reverend, championed in that sermon and thus helped to propagate and inculcate. Did the reverend do this? No, he did not. Fact is that he did the very opposite. What he did in his reply to this youth is to actually disown this conception What he did therefore is to actually repudiate in his reply the whole theory of common grace. Attend once more to the following statements contained in the reverend's reply to this youth, "The scout law says the scout is trustworthy (trustworthy in the true sense, of course, G.M.O.) loyal, helpful, friendly, courteous, kind, obedient, clean, reverent, and so on. But the gospel teaches that the Scout, as well as the boy who is not a scout, is untrustworthy, disloyal, selfish, unfriendly, impolite, cruel, disobedient, unclean, and irreverent. In short, the implicit teaching of the Boy Scouts of America (the teaching to the effect that the boy scout is by nature in the true sense helpful and friendly and clean, etc. G.M.O.) conflicts with the teaching of the Word of God that all men are born in sin and depraved in heart". So far the reverend.

Again I exclaim, What an astonishing doing, this doing of the reverend! Though the reverend is addicted to the very conception to the defence of which this youth arose in his communication, he in his reply to this youth pronounced this conception heretical doctrine, and thus posed as one who must have nothing of it. And in this false pose, he told this youth that he

had better join the modernist church, if such be his belief. It means that even while the reverend was engaged in framing this reply, he was embracing in his heart the very conception on account of which he in this reply so cruelly upbraids this youth.

But can it not be that the reverend in his heart as well as in his reply to this youth has actually repudiated the doctrine of common grace? This, of course, is possible. If he has, let him publicly say so and tender this youth his apology. Should he do so, I will, of course, immediately retract the accusation last penned.

But, someone may say, did the reverend actually deny in that reply of his to the youth, the theory of common grace, or, to be more specific, the third point of doctrine of synod? And my answer: he assuredly did. Let me conclusively prove from his own statements that he did. The contention of the reverend is that this youth, thru his failure to insert into his communication that qualifying statement, come forward with the view or conception that there is an element of true goodness in the civic righteousness of the unregenerate, that thus this righteousness is not wholly sinful. The reverend goes on to say further (in his reply) that this conception is in conflict with the explicit teaching of God's Word, that to say that a boy can be trustworthy, etc. without adding any qualifications to this saying is to proclaim falsehood. Now what, according to the reverend, is that qualifying statement? This: we believe the heart of man is desperately wicked from his youth; and that, though thru the common grace of God sin is restrained in the unregenerate and they are still able to do many things that are good in the outward sense, *their virtues are superficial and not rooted in the fear of God*".

Well now, how can it be said of virtues that they are not altogether sinful, if these virtues are superficial and not rooted in the fear of God. Whereas now the reverend failed to add to this statement the qualifying clause (found over and over in that sermon of his) that everything that the unregenerate does is *not wholly, totally* sinful, the reverend through this failure of his, actually denied, as this youth asserted, the theory of common grace. So, if this youth ought to affiliate with a modernist church, H. J. Kuiper ought to do likewise. (To be continued) G. M.O.

NA HET KRUIS, DE KROON

Alle zorgen, alle plagen
Worden eenmaal afgewend
Al ons zuchten, al onsklagen
Bij den Heere alleen bekend;
Zal niet eeuwigdurend zijn,
Na den regen zonneschijn,
Die met vriendelijke blikken
Onze ziele zal verkwikken.

Reply To Rev. G. M. Ophoff

(From J. D. of Hudsonville)

(This is positively the last communication that will be placed in "The Standard Bearer" respecting the matter of "Our Offerings". Any one who still has something or much to say, must communicate with the undersigned privately. This discussion will not be continued in "The Standard Bearer".) G. M. O.

Dear Brother:—

I. Thanks for the information that there is absolutely no connection whatever between proposition 1 on the one hand and 2 and 3 on the other hand. I could not help but receive the impression that there was.

II. What I wanted to prove with mentioning the tithes (primarily, that God's people contribute and must contribute to the divine service as the Lord prospers them) is not at all disproved by your lengthy reasoning.

III. When you state that I was not consequent (or rather did not understand my own view) because I stated 'the rich must make up for his poor brother', while claiming at the same time 'that the poor owes nothing', I grant that this looks very much like a contradiction. Let me explain what I mean: "All the families must bring up the average, if they can; if some families can not do this they are free, and others who can do more should make up for them. But, this making up, I consider no charity at all, on the part of the well-to-do, and whatever they give more than the average is no alms for the poor. Hence, the conclusion of the matter is indeed: 'the rich does not have to pay for the poor (in the sense of doing charity, giving alms), and the poor who can not pay owes nothing."

The sarcasm, rather liberally used in your reply (although it seems to me there was no call for it) does not make your arguments any stronger. It is not so hard to make some one else look ridiculous, what counts in this case for you is. to make plain that you are right and that I am wrong. Or is there perhaps room for both conceptions? Very well possible. It would be worth while knowing what our people in general, our congregations understand by a 'budget system'. After all, that is what counts.

IV. No, I did not read your article with *painstaking* care. This is done very seldom by any reader of our Standard Bearer, you included, for the simple reason we do not read the articles (no matter who is the writer) as if they were lawyer's documents, legal phrases or diplomatic notes. But, does that disqualify one to send a brotherly communication to the writer of a certain article?

V. And now your request to make plain:

1. That the view opposed to the one contained in

the second proposition is not in line with socialistic philosophy.

Answer: It is indeed in line with socialistc philosophy, provided one takes your point of view or if it is true that the budget system is what you claim it is. On this score I beg to differ with you. It still has to be proven that there is but one possible conception about the budget system which is correct, which is true, which excludes all other conceptions and that that conception is your conception. If i.i. a certain congregation understands the budget system as I have explained it, that is the privilege of such a congregation, is it not? And, of course, vice versa is also true. But, is it true without any definite commitment on the part of the congregation that your conception is the right conception of the budget system? Who can prove this? You go out from a premise which still has to be proven.

VI. 3. That the view to the effect that inability to perform a duty frees from that duty is not a pelagianistic reasoning.

Answer: Sounds logical. Man must obey God. He can not do it. Does inability free him? No! I must pay my grocery bill. I can not do it. Does inability free me from my duty? No! But, brother, we are talking about the budget, a man-made institution, by which man means (as I interpret it because that's the way our people interpret it and because I believe that this is not at all at variance with Scripture) *that it is an average;* if you can, you must bring up the average, if you can not you are free; on the other hand, if others can not bring up the average but if you can do more you are in duty bound to bring up more always each according as the Lord has prospered him.

VII. You look upon the budget as a certain amount that has to be brought up, each family exactly the stated amount the budget calls for. And from your point of view it is perfectly logical to say with respect to the budget "inability to perform this duty does not free from this duty", and one who claims differently is pelagianistic in this matter. But, then I say once more, also with a view to the third question, "U gaat uit van een stelling die eerst nog bewezen moet worden, als u eerst bewijst, dan loopt uw argument goed los en sluit het als een bus in betrekking tot deze drie vragen".

VIII. 3. That though the poor do well when they apply to the deacons for the money they need to buy food and clothing and to pay tuition, they do wrong should they apply to the deacons for money to contribute to the support of the divine ministry.

Answer: It would be perhaps the logical thing to do if one understands by the budget system what you understand by it. In that case there would be no objections at all to go to the deacons.

But, the way I conceive of the budget system one does not need to go to the deacons because he is under no obligation to pay. Die niet kan is vrij. I conceive of the tuition for my child or grocery bill in such a way that I *must* pay them, and inability does not free me from the duty, but I do not conceive of the budget that way, according to my conception the two do not stand on the same level.

I think this answers your questions.

IX. Will you kindly reply to the following questions?

1. What do you think, is it perhaps after all nothing but a matter of a point of view and that I and many others with me are entitled to our point of view of the budget system, and you and many others are entitled to your point of view of the budget system? Can you conceive of both conceptions? Is there room for both of them?

2. If not, if it is indeed a matter of principle, can you prove that your conception of the budget system is the only possible conception, that there is no room for my conception at all because it is unbiblical?

3. What do you think the Churches meant in general and historically by the budget system? Have the Churches in general always understood by the budget system what you claim it means?

4. According to your conception, what would be the proper thing to do for the poor with respect to paying their budget, should they ask the deacons or should they appeal directly to the more well-to-do members of the congregation?

5. Would you call that amount which the rich man pays more than the budget calls for, "charity or alms" in distinction from his budget money?

6. Does it not follow with iron logic, according to your reasoning, that the poor who does not pay the *full amount* the budget calls for, is a thief? By paying I mean, of course, either directly or thru charity, but so, that he does the paying. And if you answer this with yes or no (for it is either or) will you please amplify?

X. 7. It seems to me it follows from your conception of things wherever a congregation has adopted a budget system the Consistory must tell prospective members (from other Churches): "If you want to belong to our congregation it will cost you so much per year (the total amount the budget calls for)". And if such families do not definitely promise to take that obligation upon themselves the consistory should not accept such families. It must say to them 'we charge so much per year, per family to belong to our congregation, just as, for instance, the school charges a definite amount of tuition per child, per year'. Is this conclusion warranted? If not, will you kindly make plain?

XI. The thing I am after is to make plain that the budget amount is a mere average, according to

my present conception of things; that the rich must pay more than the average (if necessary); and that we must not call the poor thieves because they can not pay the average and do not put forth any effort to pay it thru the deaconate or some other way. And when the rich pay more than the average, they must not think at all that that is *charity*, no, that is direct duty, their God enjoined obligation, they must pay according to need and as the Lord has prospered them.

Perhaps, it is possible to argue in the abstract and create a hypothetical case which seemingly would disprove what I have said, but let us stay with both our feet on the ground and not turn to the ridiculous. We must always maintain, whether we have a budget system or not, that every member of the church is duty bound to contribute to the divine service as God has prospered him.

Finally, I am positive of this, if we, believers, were always conscious of our Christian stewardship and lived accordingly, financial difficulties would amount to very little in our churches.

J. D.

Reply

I. In his first communication, the brother J. D. asserted " that to my way of thinking, proposition two does not at all follow from proposition one". He now writes me that, "I could not help but receive the impression that there was (connection between the two).

Now to me it is a conundrum, how, if to one's *way of thinking one proposition does not at all* follow from another, such a one at the same time *cannot help but receive* the impression that there is connection between the two.

II. The brother calls my refutation of his view to the effect that the sacred dues of the tithes were introduced for the very and express purpose of inaugurating a system of giving purposely designed to cause the burden of need (of what was needed in Israel for the maintenance of the service) to take on weight for the individual member of the theocracy according *as he had*, — the brother refers to this refutation of mine as a lenthy reasoning. But this reasoning is not lengthy at all. It is extremely brief. It forms but a half column in the Standard Bearer. If a reasoning so very brief impresses the brother as being one even of such length that he cannot refrain from openly refering to it as lengthy, what will the attempt to make things plain to him avail? If my argumentation expands into a column in our magazine, the brother heaves a heavy sigh and murmurs, "lengthy, lengthy". In such a mood, of course, he hasn't the patience to acquaint himself adequately with the reasoning by following it to the end with care. It means that any effort I put forth to shed for his benefit light on my position is lost on him.

Then, too, the reverend must consider that this refutation of mine to which he slightingly refers as lengthy, was taken directly from Holy Writ. It consists of scriptures found in the book of Numbers. One of these scriptures reads, "And ye shall divide the land by lot for an inheritance among your families; and to the more ye shall give the more inheritance, and to the fewer ye shall give the less inheritance. . . ." Num. 33:54. What this text as good as literally asserts is that the land was pretty well equally divided among the families of Israel and that therefore one cannot very well appeal to the sacred dues of the tithes in support of the view that these dues were introduced for the purpose of inaugurating a system of giving purposely designed to place the rich under the necessity of contributing much and to allow the family with small possessions to contribute little in comparison for the simple reason that as a result of the distribution of the land by Jehovah there were no men with great possessions alongside of men with small possessions. And what now is the brother's reply to this reasoning? Simply a curt, "What I wanted to prove is not at all disproved by your lengthy reasoning (the brother calls this reasoning lengthy. Amazing!) Now what is the sense of reasoning with one who thinks that an argument (and in this case an argument taken literally from Holy Writ) can be dispensed with by a mere negation or who seems to be incapable of ascertaining, by a careful appraisal, the worth of the argument? What will it avail to shed the light that such a one asks for? The view that the sacred dues of the tithes were introduced for the above-cited purpose is a view extremely superficial.

III. The brother writes that he grants that his assertion to the effect that the rich must make up for the poor brother and his assertion that the poor owe nothing *"looks"* very much like a contradiction. To this I add, that these two assertions not only "look like a contradiction", but *are actually* contradictory. And these two *contradictory* statements again reappear in the brother's explanation. The little word that is causing the brother all his trouble is the propostion *for*. This conflict can be avoided only by the omission of this preposition. The reason is that in the sentence, "The rich make up *for* the poor," the preposition for denotes: the remoter or indirect object of an act; the person or thing to be affected or effected by a given act; that unto which anything is intended or in behalf of which anything is, serves or is done. What the brother must say to give utterance to what he means, is this, "Due to the presence of poor brethren in the church, the rich must give more than they otherwise would." This little lesson in the correct use of the preposition *for* just in passing.

The brother upbraids me for "the sarcasm rather

liberally used in your reply. . . ." Now the truth of the matter is that there is not a trace of sarcasm to be found in that whole reply of mine. What is sarcasm? Let us turn to the "Rhetorica" of Prof. K. Schoolland for the answer. On page 118 of this book, one reads, "Ironie of veinzing (simulatie) zegt iets juist anders dan bedoeld wordt. . . . Daardoor wordt de ironie gewoonlijk *spotspraak*. Men noemt b.v. Nero een menschenvriend, een prulpoëeet een Vondel, een zwak mensch een Hercules, een stumper een bolleboos, een domoor een Solomo.

"Ironie wordt sarcasme, wanneer ze in bitteren spot ontraardt, zooals in: "Wees gegroet gij koning der Joden! So then, sarcasm is irony (irony: the expression of a thought contrary to the form of the words) that passes into bitter mockery. Sarcasm, too, praises; but its praise is bitter condemnation and therefore terrible mockery. Now what statement or statements did the brother have in mind when he made mention of "the sarcasm rather liberally used in my reply". He does not say. But I surmise that the vexing paragraph is the one in which I state, "J. D. is evidently unmindful of the fact that the Levites were not deacons. . . . It is therefore sheer folly to ask. 'Did the Israelites who could not pay the average tenths apply to the Levites', and then to answer, "I should say he did not", and thereupon finally to conclude, "Therefore, 'wie niet kan is vrij'. What have we here? Not sarcasm but the plain statement of a fact not contrary to but in perfect agreement with the form of the words. Had I wanted to resort to sarcasm, I would have written. "How meaningful, how clever, how wise, how brilliant to ask,' did the Israelites who could not pay, etc.

The plain statement of a fact, I just said. And so it is. Whereas the Levites were no distributors of alms in the church, it is *indeed* sheer folly to conclude from the circumstance that the poor in Israel did not apply to the Levites for material aid, that, "Wie niet kan is vrij". Folly is the only word that adequately describes such a doing. Can the brother not stand it, that the one with whom *he* initiates a debate exposes to him the errors in his fallacious reasonings and calls them by their right names? He should. But if he cannot he should henceforth refrain from engaging in public debate or discussion. A person who cannot hear the truth about his arguments should keep them strictly to himself.

So then, the brother's remark, "The sarcasm. . . . used in your reply does not make your argument any stronger", is an ill-made observation. I resorted to no sarcasm and thus was not by its use attempting to strengthen my argument. All that I did was to expose by speech plain and straightforward, the falacy of a particular reasoning of the brother.

Is it true that, as the brother says, it is not so hard to make someone look ridiculous? It all depends. If one is resolved to write and speak the truth — and such was my resolution — then it is altogether impossible for that one to make another look ridiculous unless that other first makes himself ridiculous. So if I made the brother look ridiculous it is because he *first* made himself ridiculous. In view of the fact that the Levites were no almonors, the brother made himself ridiculous when he asked whether the poor Israelites applied to the Levites for material aid and then asserted with all the emphasis that he could command, "I should say not" and thereupon concluded, "wie niet kan is vrij". When I read this I had to laugh. And the brother should laugh with me — at his own funny blunders. This is healthy. The brother once more made himself ridiculous (I use this word *ridiculous*, seeing that the brother uses it) when he asserted with great emphasis, that "wie niet kan is vrij", and then at once insisted that the rich must make up *for* the poor. The brother again in this last communication of his makes himself ridiculous through his carrying these conflicting sentiments over into his explanaton. The brother made himself ridiculous when in his first communication he came to me shouting that I had erred and shouting this with a conviction that sprang from a wrong imagining, — the imagining that the sacred dues of the tithes were introduced for the purpose of rolling the burden of need upon the shoulders of the rich. The brother continues to make himself ridiculous through his appearing in the arena as armed with mere negations, as if the argument of an opponent can be slain with negations, with mere "It isn't sos" with sponges.

So now, as the brother *first* made himself ridiculous, I could make him look ridiculous. Rightly considered, it was not I who made him look ridiculous. That, too, he did himself. For it stands to reason that one who *makes* himself ridiculous also makes himself *look* ridiculous. So, all I really did was to show the brother what he had made himself and how he had made himself look. Now why did I do that? How could I help doing that, If I was to expose to him the errors of his falacious reasonings? Such exposures, of course, will of necessity make the author of the fallacious reasoning look as ridiculous as the reasoning. But how can this be avoided?

The reverend writes that what counts in this case for me is that I make plain that my view is the correct one. With this I certainly am in full agreement. But the brother should consider that he who meets the argument of an opponent with mere negations and tries to discredit a remarkably brief reasoning by stigmatizing it *lengthy*, plainly shows that he is *unwilling* to be convinced. What will it avail to make the view plain to such a one? No matter how cogent and conclusive the argument may be, the one unwilling to be convinced will continue to say, "What counts for you in this case is that you make plain that your view is right".

IV. The brother must not tell me how I read the Standard Bearer for the simple reason that he does not know. If he wishes to know he may ask me and I will tell him. But let me ask, Why should not "The Standard Bearer" be read even much more thoughtfully than lawyer's documents and diplomatic notes? The content of a lawyer's brief turns on the things of this life. What "The Standard Bearer" profers in the main is explanations of the content of a book — Holy Writ— that concerns the wisdom of God, a book therefore of infinite profundity and with a content that is concentrated on the heavenly. Would therefore, that we ministers were reading "The Standard Bearer" not rather carefully, which means that we read it rather carelessly, nor even with painstaking care but with utmost care. For I have discovered long ago that only when we form the habit of reading what is truly worth reading with such care, do we make some progress.

But this is not primarily what I now wish to say. The brother asks, "But does that (namely, this reading "The Standard Bearer" rather carefully G. M. O.) disqualify one to send a brotherly communication to the writer of a certain article?" The brother does not state his question correctly. He should ask, "Should my having read rather carefully instead of with utmost care what you wrote respecting the matter in dispute have withheld me from sending you a communication in which I with great emphasis declare that the view with which you in your articles came foreward is wrong?" And to this I reply: "Yes, brother, your having read my articles as you did, should most assuredly have withheld you, not only for my sake but especially for your own, from pronouncing my view wrong. For it is evident from your reasonings that, not having read what I wrote with the proper care, you had no adequate understanding neither of my view nor of your own. Consequently you were not qualified to engage in an intelligent discussion with me. The result was that you made yourself ridiculous in The Standard Bearer". And for this you now want to blame me."

V. The brother writes, that, providing one takes my point of view then the opposite view — the brother's view — is in line with socialistic philosophy. Then he goes on to say that it must "still be proven that there is but one possible conception". In other words, according to the brother, both conceptions, — mine and his — may be true. Sad to say, the brother also blunders here. For the statement from the brother' pen, that the opposite view — the brother's view — *is* in line with socialistic philosophy, providing one takes *my* point of view must necessarily imply that if my view is correct, the brother's view is *indeed* socialistic. If so, how can both conceptions — my conception and that of the brother — be true? Impossible.

VII. What appears from the brother's pen under VII constitutes so much more proof that he read my article not even rather carefully but rather carelessly. The nucleus of the brother's reasoning in this paragraph is that I first postulated that every family, rich and poor alike, is in duty bound to contribute to the support of the service the full sum that the weekly budget for the family calls for and that from this I concluded, "Inability to perform a duty does not free from that duty". Now if the brother would trouble himself to read my article with some care, he would discover that this reasoning originated not with me but with J. D. and that it is one that J. D. wrongly brings forward as mine. What is the truth of the matter here? This. The proposition that constitutes in my view the premise is the one that asserts that "inability to perform a duty does not free from that duty". And from this I concluded not that every family, rich and poor alike (although I have no objection to J. D. drawing this conclusion) but that also the poor members in the church are in duty bound to contribute to the support of the service.

What J. D. did was to turn my reasoning squarely around. The proposition that constitutes in my view the premise, he made the conclusion. That he did so is to be accounted for by the fact that he regarded the last two of the three propositions (upon which my view turns) as sustaining to each other the relation of premise and conclusion. This they do not. The second of the three concerns only the members with sufficient means. If J. D. had read my articles with the proper care, he would have known this.

What then is that proposition that must first be proven and that as proven will allow me to say of my view that it reposes on the solid rock of the truth and is therefore sound? And the answer: the very proposition that "inability to perform a duty does not free from that duty.

Now it so happened that in a private conversation I explained to J. D. upon his request why I regarded the proposition to the effect that "Inability to perform a duty frees from that duty" as smacking of Pelagian philosophy. The Pelagian in militating against the truth reasons that inability to serve God must free man from the duty of serving Him so that if it be true that man by nature is altogether devoid of strength, there can be no such thing as human responsibility. What now does J. D. do with this argument of mine. Attend to what appears from his pen under VI. This in substance: "From the circumstance that man's (the natural man) inability to serve God does not free him from the duty of serving him, — from this circumstance or fact it may *sound logical* to conclude that "inability to perform a duty does not free from that duty" yet the conclusion is false and untrue. And why is the conclusion false? Because, says brother J. D., "the budget is a man made institution." But

now the brother should consider that the question whether or no the inability of a poor member in the church to contribute, *frees* him from the duty of contributing to the support of the service, and the question whether the deaconage through its generosity to the poor should make it possible for them to give to the church, — J. D. should consider that these questions have nothing to do with the matter of the budget, have nothing to do with mine or the brother's view of the budget. Even if churches were not budgeting their contributions, these questions would still be there, waiting to be answered. So the brother will have to find another reason than the one he gives for pronouncing that conclusion wrong or false. It means that J. D. has not succeeded in proving that *conclusion* (the conclusion that inability to perform a duty does not free from that duty) false. And this means in turn that as near as J. D. at present is able to judge, my view is correct and his view is wrong.

IX. The brother asks, "Will you kindly reply to the following questions?" My answer: "why certainly, J. D. with the greatest of pleasure".

Answer to question 1. J. D. should not ask such a question as this: Isn't it true, that according to his own concession, his view is socialistic, and as far as he can see at the present also pelagistic, if my view is right? How then can there be room for both?

Answer to question 2.

Again I ask, how can J. D. ask me this question. If. according to his own concession, his view is socialistic if mine is true, how then can it be anything else but a matter of principle.

Answer to question 3.

I do not know.

Answer to question 4.

Why does J. D. put to me this question? He knows my answer. He has stated it over and over in his communications. And the same holds true for question 5.

Answer to question 6.

Yes it does. But now let me say something to J. D. He must not think that he can frighten me into relinquishing my view by continually reminding me of the conclusion that my view compels me to draw. And then also this. In J. D.'s first communication we come upon this statement, "Much rather would I call him a thief (and he is one too) who can and should pay more than the average but does not do so".

The point is this. J. D. does not recoil from calling the people with sufficient means, thieves, if they fail to do what he conceives to be their duty. Why then should he recoil from calling a poor man a thief for the same reason. The point is this. J. D. will reject my view because it compels him to call a poor man a thief, in the event this man refuses to do what he should. But, though his view compels him to call the members with sufficient means thieves, if they refuse to do what they should, he nevertheless clings to his view. Why this partiality? Should we in determining whether a view is right or wrong first ask how it will affect men and then pronounce it right or wrong accordingly?

Answer to question 7.

The word *charging* is out of place here, and J. D. must not assert that my view compels me to adopt this term. The correct phrase here is, "contributing to the support of the service or the ministry." And then it is, of course, not the way of our consistories to ask people who join themselves to our churches whether they also intend to contribute to the support of the ministry and whether they will bear their share of the burden. Our consistories must take it for granted that they will, if they come as people who say of themselves that they are believers.

A final remark: J. D. tells me over and over that his view is the accepted one among our people. Now I, of course, have very high regard for what our people think and say. But we should not permit this regard to deteriorate into undue concern. For if we do, we disqualify ourselves as students of the scripture, of the Truth. In the grip of such a concern we ask not, "what sayeth the scriptures, or what is Truth," but we ask, "what sayeth the people".

See here my reply to the brother J. D. And herewith, I with christian greetings take permanent leave of him in "The Standard Bearer", respecting the matter of "Our Offerings" G. M. O.

ABIDE IN ME AND I IN THEE

O Saviour, who has loved so much,
Shame covers me that ever such
A poor return to Thee
For all Thy wondrous grace to me.

Upon my poor cold heart now shine
Inspire me with a warmth divine;
Let no cloud ever come between
Me and Thy countenance's sheen.

Thy glorious beauty now display,
And win my raptured soul away
From everything, however fair.
That would from truth to Thee ensnare.

Oh, let me in Thy presence bask;
For sense of nearness, Lord I ask;
This best shall drive away the foes,
Which spoil my peace, and cause my woes.

The fears, the doubts, the faithlessness,
The coward failing to confess
Thy Name, or as a good soldier fight
In Truth's great battle for the right.